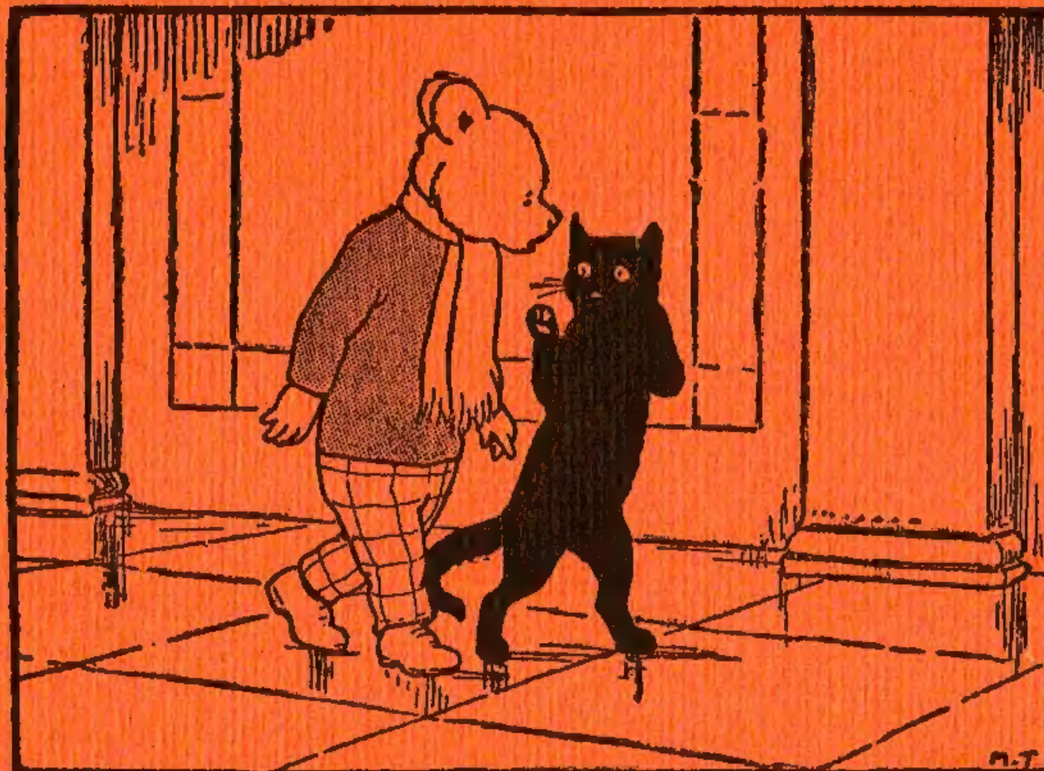
DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

DERTIENDE SERIE

UITGAVE: ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V., AMSTERDAM. TELEF. 239811

DE AVONTUREN VAN BRUINTJE BEER

1. BRUINTJE BEER EN DE OUDE ZEEMIJNHEER
2. BRUINTJE BEER EN DE TOVERHOED

UITGAVE ALGEMEEN HANDELSBLAD N.V. – AMSTERDAM

BRUINTJE BEER EN DE OUDE ZEEMIJNHEER

De AVONTUREN van
BRUINTJE BEER
De op dit spel voorkomende figuren zijn ontleend aan de in boekvorm verschenen series verhalen. Deze boeken zijn verkrijgbaar bij: ALGEMEEN HANDELSBLAD, N.Z. Voorburgwal 234-240, Amsterdam-C., de boekhandel en AKO- en Bruna-kiosken.

Uitgave Algemeen Handelsblad

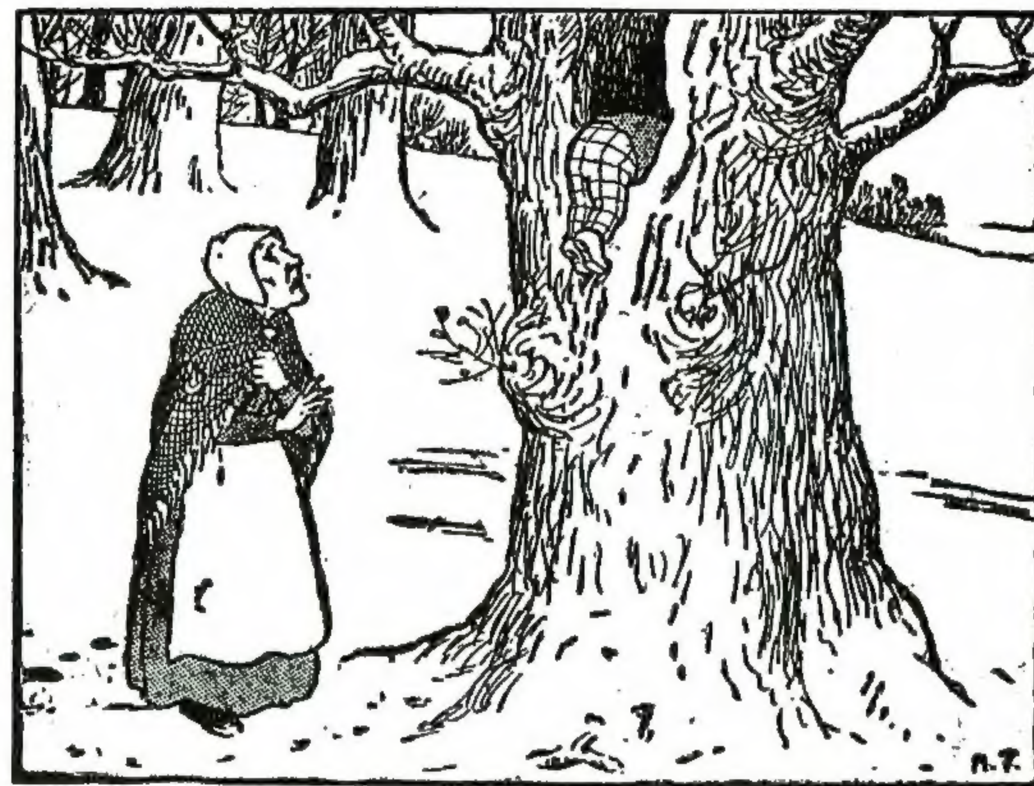
HET BRUINTJE BEER SPEL

SPELREGELS

Iedere speler zet een gelijk aantal fiches in de pot. Er wordt gespeeld met twee dobbelstenen. Wie het hoogst gooit mag beginnen.
Wie in de eerste beurt 6 en 3 gooit, gaat door naar 26.
Wie in die beurt 4 en 5 gooit, mag direct doorgaan naar 48, maar moet aan de Vogelkoning 3 fiches in de pot betalen en 4 beurten wachten.
Wie op een nummer komt dat bezet is, moet van plaats verwisselen met degene, die op dit nummer staat.
Wie op een nummer komt, waar alleen Bruintje Beer op staat en waarvoor geen andere bepalingen gelden, zet éénmaal zoveel punten verder als hij gegooid heeft.
Wie op 7 komt, staat voor de poort van het Wonderkasteel, moet 3 fiches entree betalen, maar mag, als hij dubbel betaalt, gewoon doorgaan naar 22.
Wie op 15 komt, gaat met Bruintje Beer en Wim Das vissen, vangt 3 fiches uit de pot. Als hij die geeft aan de speler, die het laagst staat, mag hij doorgaan naar 22.
Wie op 19 komt, stapt op de drijvende boomstam, betaalt 1 fiche reisloon en vaart met de stroom mee naar 30.
Wie op 27 komt, mag nog een keer gooien.
Wie op 31 komt, valt in het water en moet daar blijven spartelen tot hij door een ander wordt afgelost.
Wie op 33 komt, krijgt 1 fiche van iedere speler, maar moet terug naar 29.
Wie op 42 komt, wordt door de slang teruggejaagd naar 34.
Wie op 43 komt, wordt in de toren gevangen gezet, krijgt 1 fiche uit de pot, maar moet eenmaal zijn beurt voorbij laten gaan.
Wie op 47 komt, moet met de voorste speler van plaats verwisselen, of – als hij zelf de voorste is – met de speler die achter hem komt.
Wie op 55 komt, zit met Bruintje Beer gevangen (één beurt) en moet daarna terug naar 18.
Wie op 57 komt, kan de weg niet vinden en ruilt daarom van plaats met de speler, die het dichtst achter hem komt.
Wie op 58 komt, is bijna thuis in zijn maar moet weer helemaal van voren af aan beginnen!
Wie op 63 komt, is het eerst veilig thuis en ontvangt van Moeder Beer de hele pot.

1. Op een koude winterdag, het had hard gesneeuwd die nacht, ging Bruintje Beer een wandeling maken. Hij stond onverwacht voor een oude vrouw. Bedroefd kijkt die hem aan en zegt: „Och, Bruintje Beer, mijn kat is er vandoor gegaan. Vind jij die voor me weer! De poes behoort aan mijn kleindochtertje, dat een poos geleden spoorloos is verdwenen en zoals je ook wel weet, nooit meer is verschenen . . . En die lieve kat is alles wat ik van haar over had . . . Naar die holle boom leidt het spoor. Wil je daarin eens voor me kijken? Dan ben je de beste, hoor!"

2. Vlug klimt Bruintje in de boom, kijkt neer in het donkere, diepe gat. De oude vrouw roept nieuwsgierig: „Zeg, Bruintje, zie je al wat?"
Bruintje tuurt en tuurt en is verbaasd zo'n grote ruimte te zien daar in die holle boom! Het lijkt wel een groot vertrek. Bruintje blijft nog even kijken . . . Er is zelfs een soort van ladder om de bodem te bereiken . . . „Zoiets zag ik nooit in holle bomen", denkt Bruintje Beer. „Nu ik toch hier ben, is het beste dat daar binnen maar eens een kijkje wordt genomen. Ik ben gauw genoeg hier boven weer."

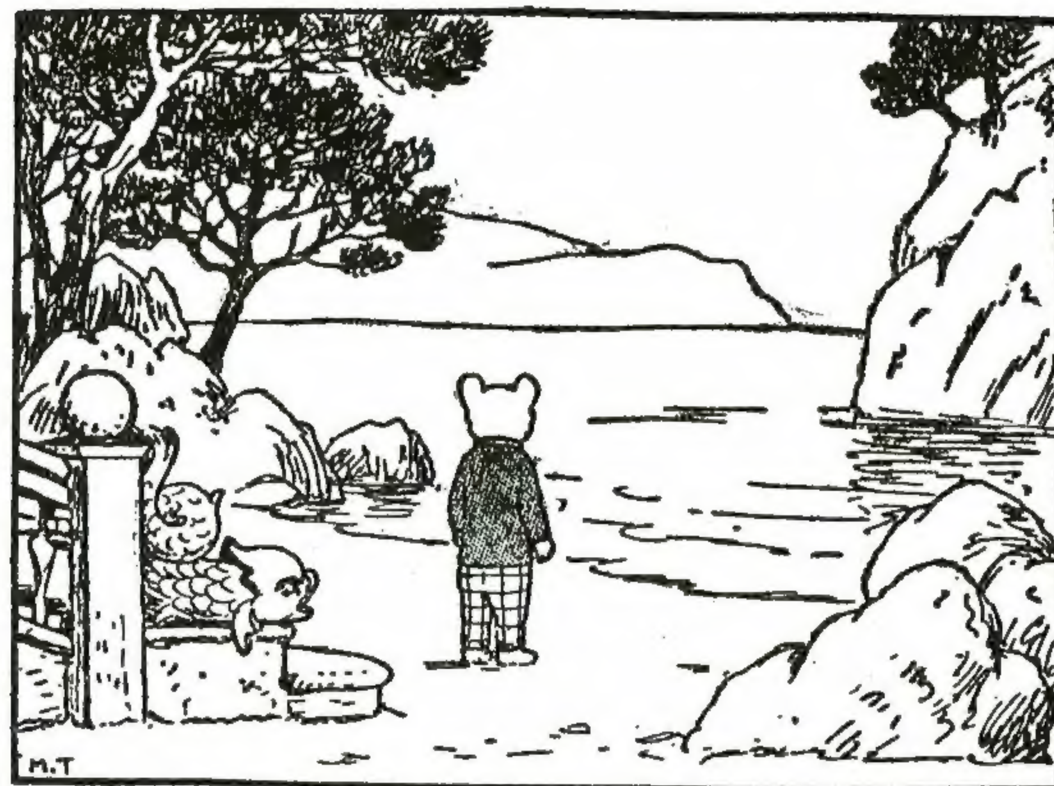
3. Verschrikt roept de oude vrouw, als ze ziet dat Bruintje in het gat verdwijnt: „Bruintje, wat doe je nou? Kom gauw terug! Dadelijk, hoor Bruintje Beer! Anders zien we jou ook nooit weer!"
Maar Bruintje luistert niet. Hij klimt omlaag in de oude eik en springt van de laatste trede, heel hoog lijkt dat helemaal niet, met een sprongetje naar beneden. Op de grond liggen bladeren en droge takken gestrooid, maar even later denkt Bruintje: „O, deed ik dat toch maar nooit!"

4. Want, wat schrikt die Bruintje Beer. Hij zakt gewoonweg door al die bladeren naar beneden, steeds dieper neer . . . Er is in het geheel geen bodem in dat gat, zoals Bruintje Beer had gedacht. Dat hij er doorheen zou zakken, had hij helemaal niet verwacht. Het lijkt wel alsof hij uren achtereen blijft vallen . . . „O, o,!" zucht Bruintje Beer, „bereik ik dan nooit de aarde weer?"

5. Op een hoopje bladeren, het lijkt wel een matras, wordt zijn val eindelijk gestuit . . . „Gelukkig", roept Bruintje dan uit, „ik kom nogal zacht terecht . . . en ik heb me niet bezeerd . . . dat alles niet is wat het lijkt, heb ik nu ook al weer geleerd. Maar waar zou ik nu zijn aangeland?"
Hij kijkt eens om zich heen . . . een stenen muur vormt de wand. „Langs de weg, die ik ben gekomen, kan ik niet weer terug", begrijpt Bruintje, „dus zoek ik maar gauw een andere weg terug."

6. Daar ziet hij in de stenen muur een opening. Hij kijkt er door en hij verbaast zich zeer, want hij ziet in de verte fris groen gras en een helder blauw meer. „Dat valt mee", zegt Bruintje Beer. Een marmeren trap leidt naar de kust . . . „Wat is het hier stil, wat heerst hier een rust", zegt Bruintje. Hij kijkt in het rond . . . hij ziet kale rotsen, hoge bomen en een eiland in de verte, maar geen enkel geluid treft zijn oor. Mens of dier, hij ziet er geen . . . O, wat akelig stil is het om hem heen. De zon schijnt fel; geen wolkje is er aan de lucht. „Wat vreemd is het hier", denkt Bruintje en hij slaakt een diepe zucht. „Wat heb ik nu weer aan de hand? Ben ik nu weer in een of ander toverland? Ik hoop maar, dat er iemand op komt dagen, aan wie ik de weg naar huis kan vragen?

7. Terwijl Bruintje zo tuurt over het stille meer, hoort hij opeens: „Miauw. Dag Bruintje Beer!"
Verbaasd kijkt hij om en herkent de zwarte kat, die de oude vrouw verloren had.
„Hoe kom jij hier?" vraagt de zwarte kat.
Bruintje vertelt haar dat en alles wat hem is overkomen, toen hij ging zoeken voor de oude vrouw in die holste van alle bomen.
„O, net zo ging het mij", zegt het zwarte dier, „juist zo kwam ik ook hier. Maar ik ben er zeker van, dat er iets geheimzinnigs is aan deze plek. Want zo stil als het hier is, dàt is al te gek. Ik zoek mijn meesteresje, dat zo maar opeens verdwenen is. Tot hier volgde ik het spoor, verder gaat het niet . . . En dat doet me verdriet. Toch geloof ik, ik heb het niet mis, als ik er bijna zeker van ben, dat ze hier ergens verborgen is."

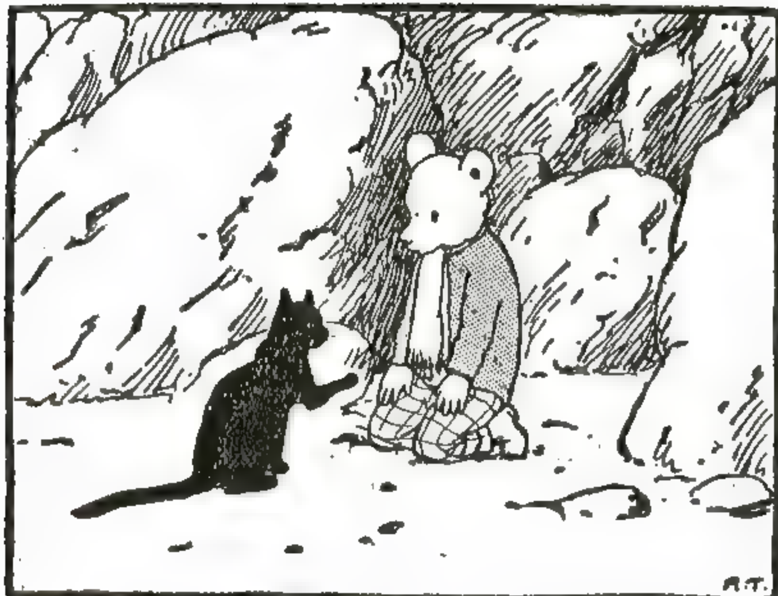
8. „Maar waar zijn we hier eigenlijk? Weet jij dat?" vraagt Bruintje aan de zwarte kat.
„Miauw", antwoordt het poesje gauw, „weet je dat heus niet, Bruintje Beer? Hier is het gebied van de oude Zeemijnheer. Dikwijls komt hij uit de zee door dit meer aan land om naar zijn paleis te gaan, dat je daar boven op die rots ziet staan."
Even zwijgt de poes en kijkt spiedend rond . . .
Dan zegt ze: „Weet je, het zou je slecht vergaan als hij je hier vond. Daar ik zwart ben, doet hij mij geen kwaad, omdat een zwarte kat geluk aanbrengt, zoals in zijn boeken geschreven staat.
„Hij heeft me het zelf verteld, anders wist ik het ook niet, dat het zo was gesteld."
Daar horen ze een geplas en geplons in het water. „Loop", zegt de kat, „maak dat je wegkomt, gauw! Verberg je achter die rotsen. Ik kom straks wel bij je, miauw!"

9. Lelijk, geweldig, in zeewier gekleed is de grote man, die daar het land betreedt. Druipend waadt hij door het water naar het land, een grote dikke stok houdt hij in zijn hand.
Poes begroet hem vriendelijk: „Edele meester, hoe maakt ge het vandaag?"
„Ga weg, anders kan je ervan lusten", is het onvriendelijke antwoord op die vraag.
De Zeemijnheer gromt en bromt en klaagt: „Ik ben zo ziek en ik heb zo'n pijn. Ik ga meteen naar bed. Ik kan maar niet bedenken waar ik nu ziek van kan zijn."

10. „Gelukkig!" denkt poes, „de Zeemijnheer bemerkt niets van Bruintje Beer. Hij kijkt niet op of om", en poes kijkt hem na, terwijl hij voetje voor voetje de trap opklom.
Tot de Zeemijnheer zijn paleis is binnengegaan, blijft poes onder aan de trap rustig staan.
„Ziezo", denkt ze dan, wanneer de grote deur dicht slaat, „nu ga ik naar Bruintje, nu kan het geen kwaad."

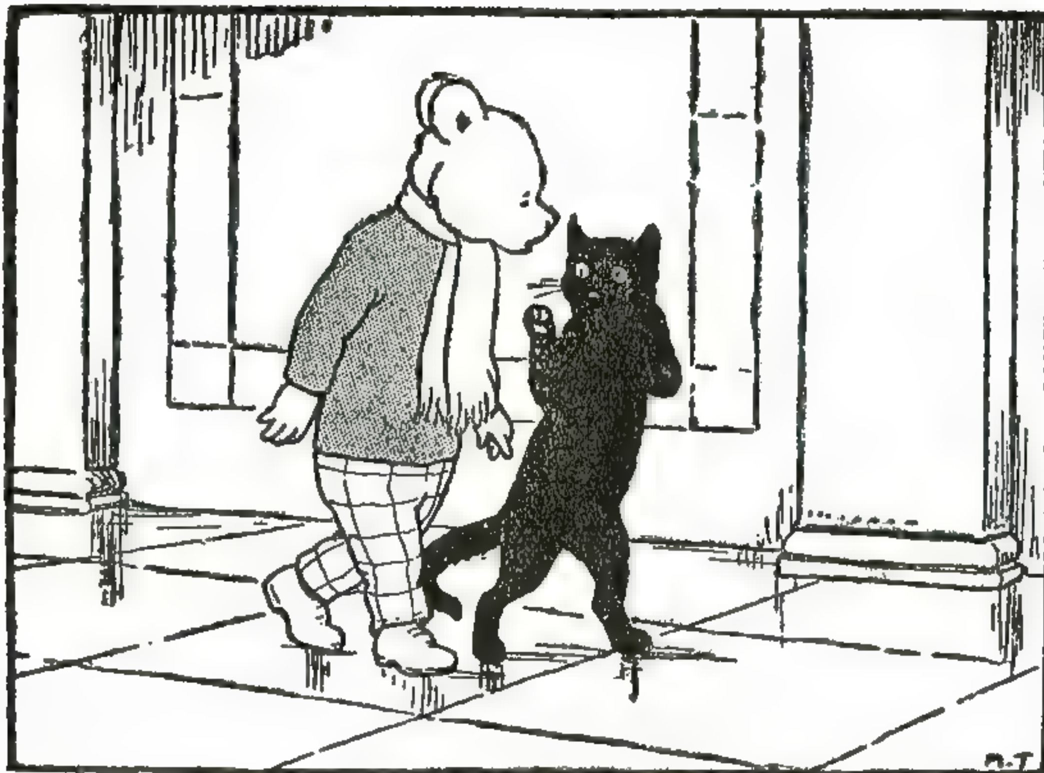

11. Dan haast poes zich naar de rots, waarachter Bruintje zich bevend heeft verborgen. „Kom", zegt de kat, „kom maar uit je schuilplaats te voorschijn. De eerste uren zal je nu wel veilig voor hem zijn."
„O, poes, kunnen we hier niet vandaan?" vraagt angstig Bruintje Beer. „Ik ben bang voor die grote Zeemijnheer."
„Ja", zegt poes, „wist ik maar hoe, dan bracht ik je gauw naar huis weer toe. Maar ik geef het toch niet op", wijs schudt poes haar zwarte kop, „samen, ik en jij, komen we wel vrij. Maar eerst moet ik mijn meesteresje vinden gaan; eerder krijg je me hier niet vandaan."

12. Daar klinkt opeens een luide stem: „Zwarte kat, met wie sta je daar te praten?" Het is een van Zeemijnheers soldaten! „Een vreemdeling hier? Je weet wat dat betekent, die wordt dadelijk ingerekend!"
„Wacht even, soldaat, eer je verder gaat", zegt de zwarte poes, „onze meester is immers ziek? Nu, dit is een dokter, die hem zal genezen. Diè zal toch zeker welkom wezen?" „Is dat waar?" vraagt de soldaat, die nu een beetje beduusd te kijken staat. Zo'n dokter als die kleine beer, zag hij nooit eer.
„Laat ons voorbij", beveelt de zwarte kat.
De soldaat, die nog niet wist hoe hij het had, laat ze gaan. Als ze boven aan de trap gekomen zijn, zegt poes: „Hoe heb ik dat gedaan?" En Bruintje kijkt haar dankbaar aan.
Poes fluistert: „Nu moet je precies doen wat ik zeg, zodat ik eer met mijn geneesheer inleg. Je doet maar net alsof je dokter bent en alle geneesmiddelen op je duimpje kent."

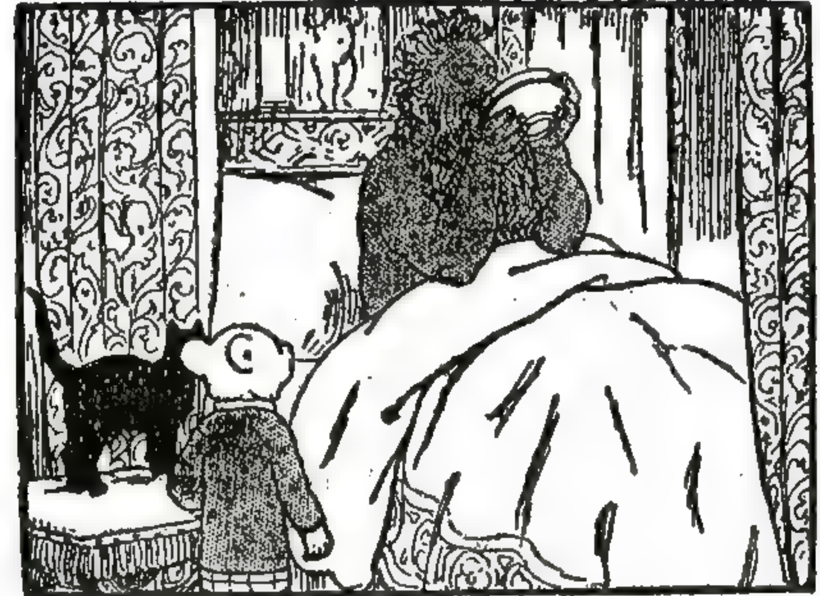
13. „Dat was de enige manier om je te redden", zegt de zwarte kat, die de soldaat zo netjes voor de gek gehouden had.
„Hij had je zeker in de gevangenis gezet. Nu, dáár zit je ook niet voor de pret!"
„Nu breng ik je naar de oude Zeemijnheer", en zachtjes fluistert Poes tot Bruintje Beer wat deze moet doen en wat hij moet laten. „En denk er om, je moet vooral niet veel praten!"
„Ik zal alles doen wat je me zegt, maar het is te hopen, dat doktertje-spelen van mij bekomt die man niet slecht!"

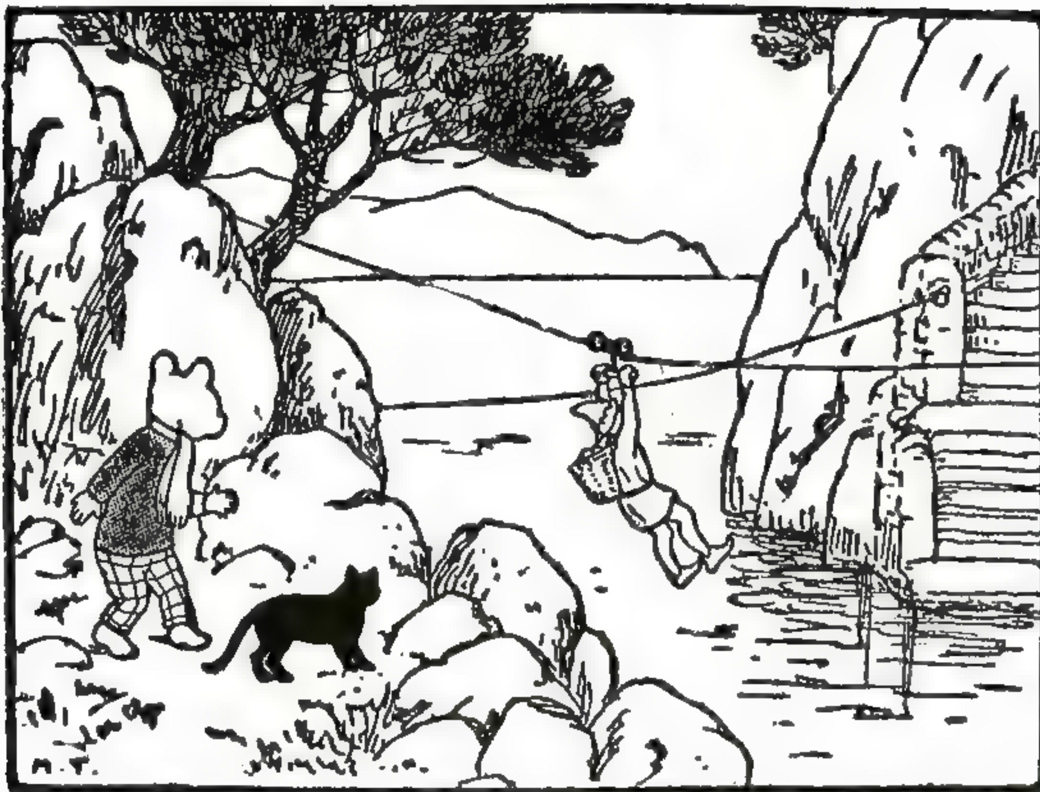
14. Ze gaan nu naar het slaapvertrek van de Zeemijnheer. „Ga jij maar eerst, ik ben toch wat bang", fluistert angstig Bruintje Beer.
Maar poes stapt flink de kamer in en zegt tot de zieke man: „Meester, ik breng een dokter hier, die u zeker genezen kan."
Bruintje Beer vindt de man een grote nare vent! „Maar", denkt hij, „doe je best, Bruin, nu je toch hier bent."
En rustig zegt hij: „Steek uw tong eens uit; geef me uw pols!"
Hij trekt dan een zeer ernstige snuit en zegt: „Er is iets niet in orde met u, maar dat komt wel terecht!"
„O, ik heb zo'n pijn", kreunt de oude mijnheer.
„Stil maar", zegt Bruintje, „spoedig maak ik u beter weer."

15. Dan verlaten Bruintje Beer en de wijze kat de kamer van de zieke man. Poes neemt al vlug de leiding weer en zegt: „Nu breng ik je naar de keuken, waar je een heet soepje klaar moet maken, dat hem wel zal smaken. Weet je wat hem eigenlijk scheelt? Hij heeft te veel gegeten. Hij is verschrikkelijk gulzig, moet je weten."
Poes beveelt de kok: „Breng gember, peper, heet water, suiker en nootmuscaat!" Die kok, een grote walrus, staat verbaasd te kijken wat voor lekkers Bruintje gaat maken.
„Kokend heet moet het zijn, dat geneest hem van alle pijn", zegt heel wijs Bruintje Beer. „Ja", lacht de walruskok, „als mijn meester dat opeet, wordt hij òf helemaal beter, òf zó ziek, dat hij nergens meer van weet! Het is een paardemiddel zowaar! Zoiets maakte ik nog nooit voor hem klaar!"

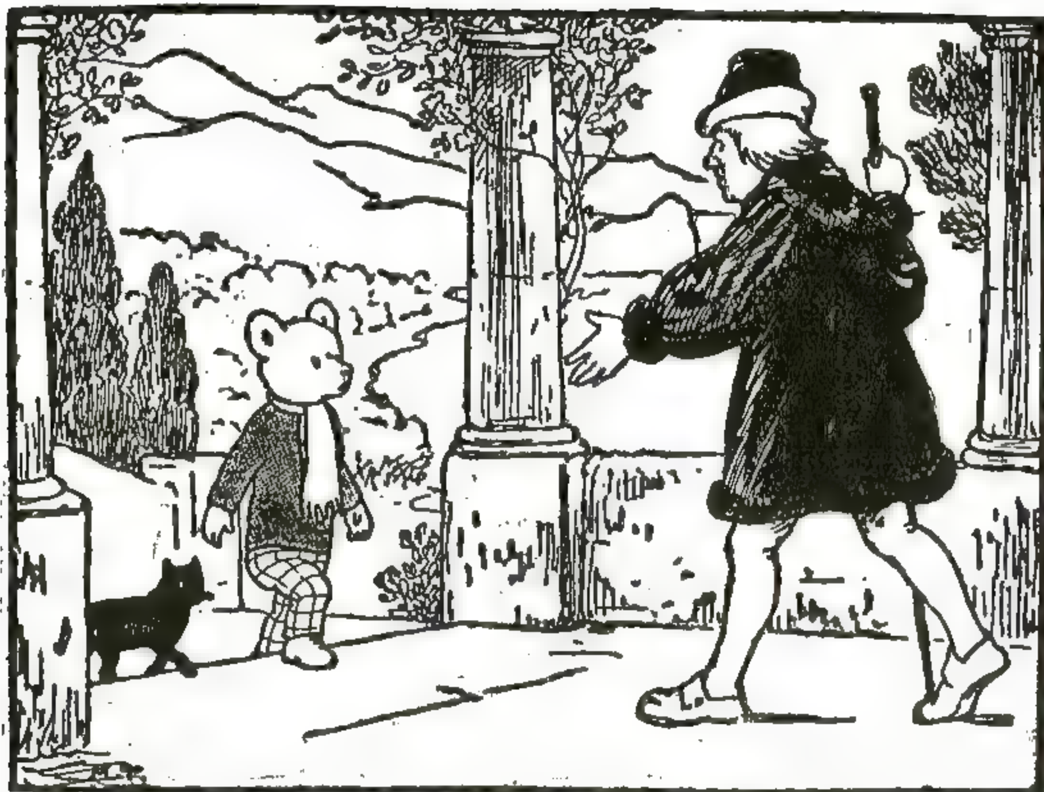
16. Komen ze in de ziekenkamer weer, dan buldert de Zeemijnheer: „Je geeft me toch geen wonderolie in? Dat neem ik niet! Daarin heb ik geen zin!"
„O neen", zegt Bruintje heel beslist, „ik heb iets heerlijks voor u toebereid. Drink dat vlug op en binnen een uur bent ge al uw pijnen kwijt."
De Oude Zeemijnheer zet de kom aan zijn mond, drinkt die tot de bodem leeg en zegt: „Dat was voor het eerst, dat ik eens een lekker drankje kreeg." Rustig gaat hij liggen en het duurt niet lang of hij slaapt als een roos. Dan gaan ze stil de kamer uit. „Nu", zegt de Poes, „daarop slaapt hij wel een lange poos. Laten we nu eens gaan zoeken, langs het strand en in alle hoeken, of we de plaats kunnen vinden waar mijn meesteresje is verborgen. De soldaat zal je niet gevangen nemen, daar zal ik wel voor zorgen."

**17. Ze zwerven langs de kust. Poes is heel ongerust. Waar kon haar meesteresje toch zijn? Nergens een spoor . . .
„Die vind je niet, hoor", zegt Bruintje Beer.
„Maar wat is dat nu weer? Kijk eens, Poes, een man glijdt langs een touw, daar boven het meer!" „O", zegt Poes opgewonden, „hij draagt een mand. Natuurlijk wordt hij door iemand hierheen gezonden."
Vlug verbergen ze zich, zodat de man hen niet ziet. Als hij verdwenen is, lang duurt het niet, zegt Poes: „Nu is het toch zeker en gewis, dat dáár iemand verborgen is."**

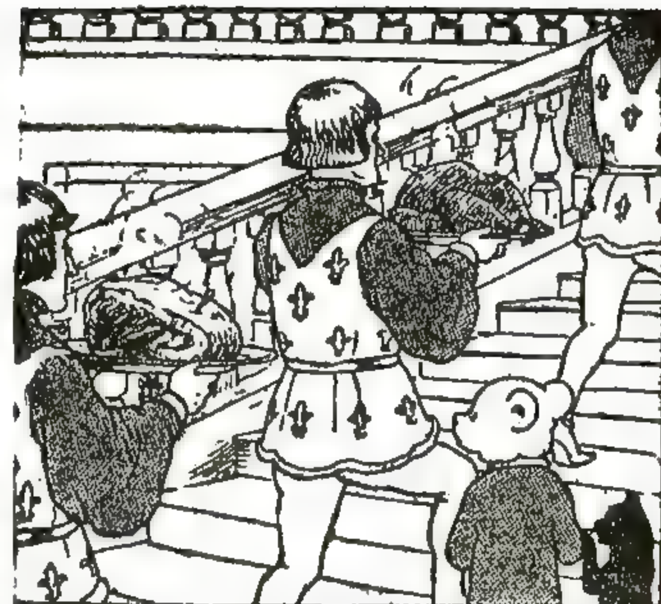

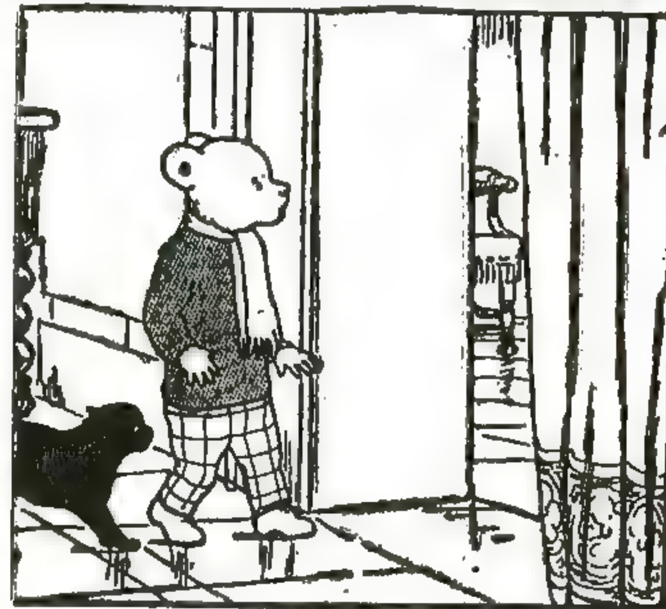
**18. „O, Bruintje Beer, natuurlijk zit mijn meesteresje daar."
„Ja", zegt Bruintje, „waarschijnlijk is dat wel waar. Ze zit dan op dat eiland gevangen, daarom zag je haar hier nooit. Wat zal dat arme kind naar redding verlangen!"
„Hoe komen we daar?" vraagt Poes, „ik wil naar haar toe, ze is heus een snoes."
Ze overleggen wat ze zullen doen, maar daar komt de man al weer. „We moeten wachten tot hier niemand is", luidt de raad van Bruintje Beer.**

19. Na een poosje zegt Poes: „Veel tijd hebben we nu niet meer, want we moeten terugkeren naar het paleis van de Zeemijnheer." Een bediende komt hun al tegemoet.
„O", zegt hij, „zijn jullie daar juist? Dat is goed. Want onze meester is weer geheel gezond en hij zegt, dat zijn dokter bij hem moet komen, terstond. Hij heeft weer honger als een paard, en als je ziet wat hij eet! Nu, dàt is heus de moeite waard!"

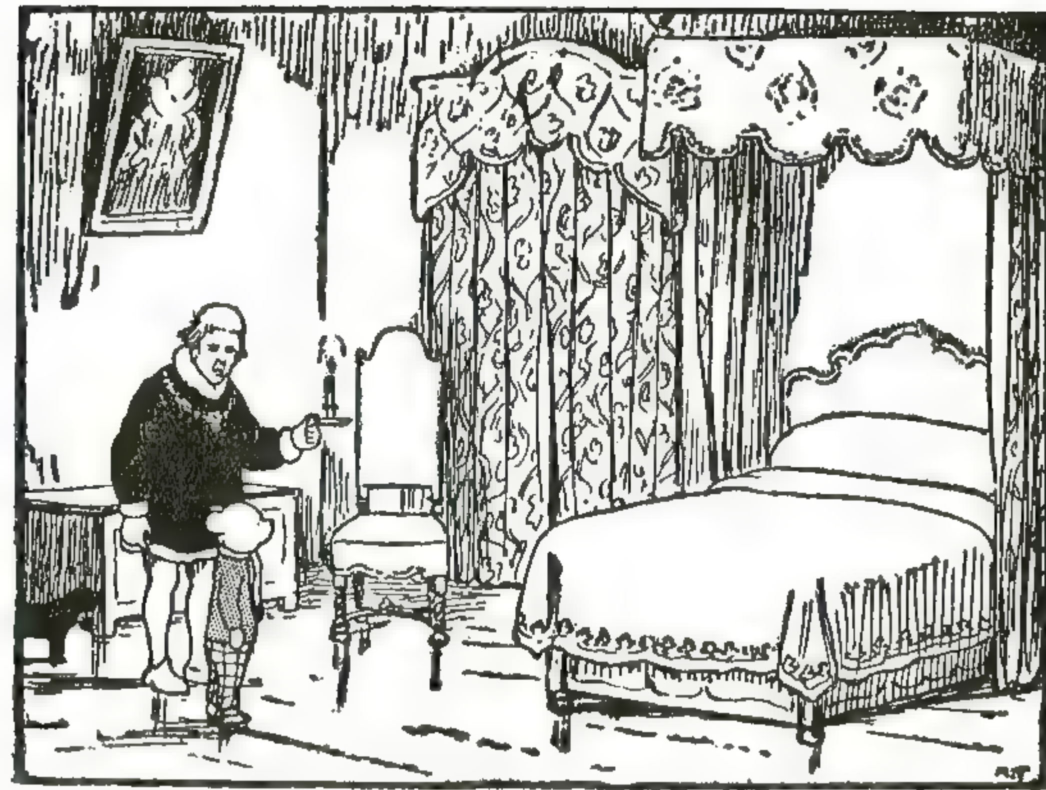
20. Het eten van de Zeemijnheer wordt langs hen heen gedragen. „Is er een feestmaal?" wil Bruintje vragen, aan Poes, die zoiets al meer heeft gezien.
Bedienden — zeker wel tien maal tien — lopen in een lange rij Bruintje en Poes voorbij. Op grote schalen ligt gebraden gevogelte, brood en fruit, maar zóveel! Bruintje kijkt zijn ogen uit. Poes schudt haar wijze, zwarte kop en zegt: „Ja, ja, dat eet hij allemaal op!"

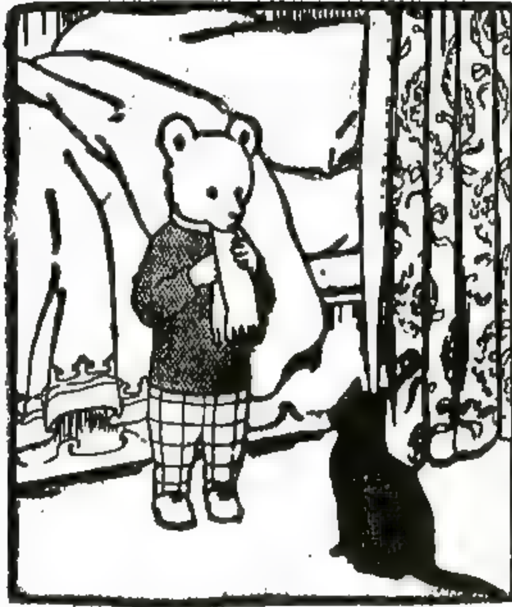

21. „Ha!" zegt de oude Zeemijnheer, als Bruintje binnenkomt, „lieve beste dokter, ben je daar weer? Ik ben weer helemaal gezond. Een slechte eetlust heb ik niet, zoals je wel aan mijn maaltijd ziet! Ik ben je dankbaar, dat je me zo gauw hebt genezen; je zult nu voortaan mijn lijfarts wezen."
Bruintje moet dan bij hem aan tafel gaan zitten en de Zeemijnheer geeft hem van alles het beste: gans en worstjes en brood zonder korstjes. „Maar ik kan heus niet zoveel eten", zegt Bruintje te langen leste.
De Zeemijnheer kijkt hem lachend aan en zegt: „Wat heb jij een kleine maag! Och, och! Maar een knappe dokter ben je tòch!"

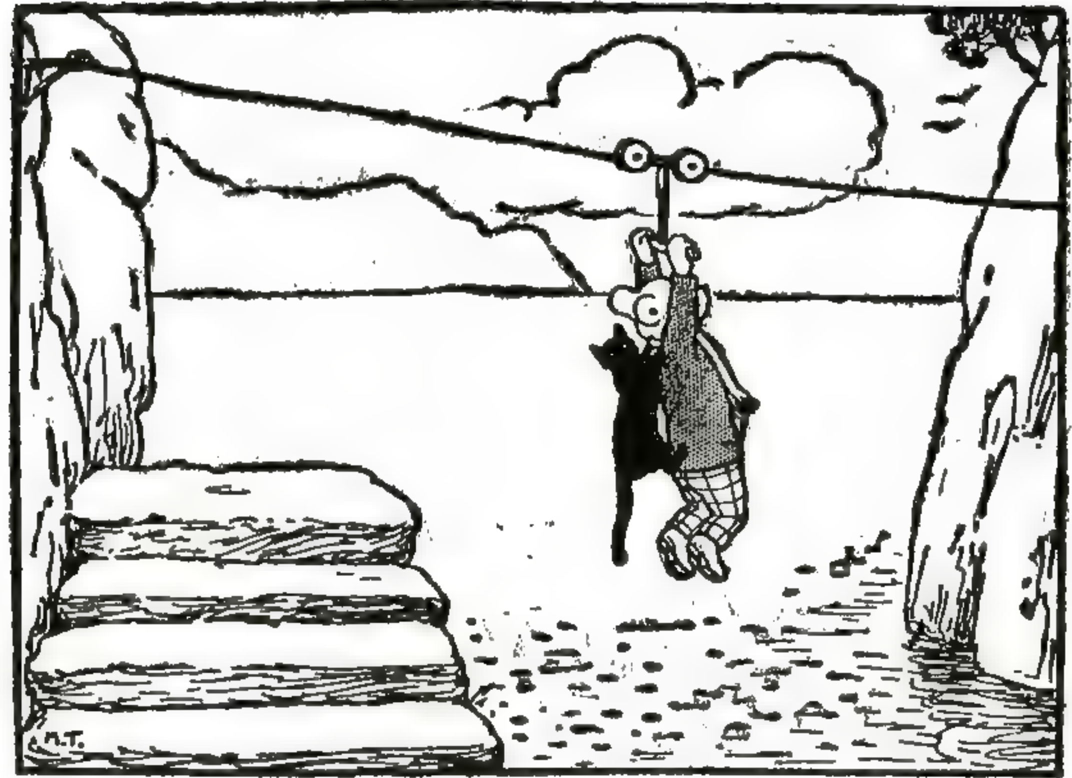

22. Eindelijk zegt de Zeemijnheer: „Het is al laat! Het is tijd, dat mijn doktertje naar bed toe gaat. Eerste Kamerheer, jou draag ik de zorg op voor dokter Bruintje Beer!"
Heel plechtig leidt de deftige kamerheer Bruintje naar een groot vertrek. Wat mooi is het daar! Bruintje raakt niet uitgekeken: een prachtig gouden bed, met een rose zijden deken, gouden stoelen en gordijnen van zij. Gelukkig is Poes er ook weer bij. Als Bruintje een beetje verlegen te kijken staat, zegt ze: „Miauw, wees maar niet bang, dat ik je alleen hier ergens laat."
Bruintje is heel blij, dat hij de poes daar ziet, want zo alleen in zo'n grote vreemde kamer, prettig is dat niet.

23. Als ze 's morgens vroeg ontwaken, staat het ontbijt al voor Bruintje klaar.
„Hè", zegt Bruintje, „dat zal smaken, Poes, geloof dat maar." Vlug eet Bruintje alles op. Poes krijgt melk uit een grote kop en als ze beiden genoeg hebben gehad, komt de kamerdienaar Bruintje halen.
„Mijn meester wil, dat ge hem de pols komt voelen", zegt de man. Bruintje volgt hem door de grote zalen, tot waar de Zeemijnheer zit te wachten.
Heel ernstig voelt Bruintje Beer hem de pols: „Heel kalm", zegt hij dan, „heel normaal. Steek nu uw tong eens uit . . . die is prachtig! Kolossaal!"
De Zeemijnheer was geweldig in zijn sas, dat hij zo gauw weer beter was.
Bruintje heeft verder de gehele morgen vrij. „Dan gaan we meteen naar het eiland", zegt Poesje blij.

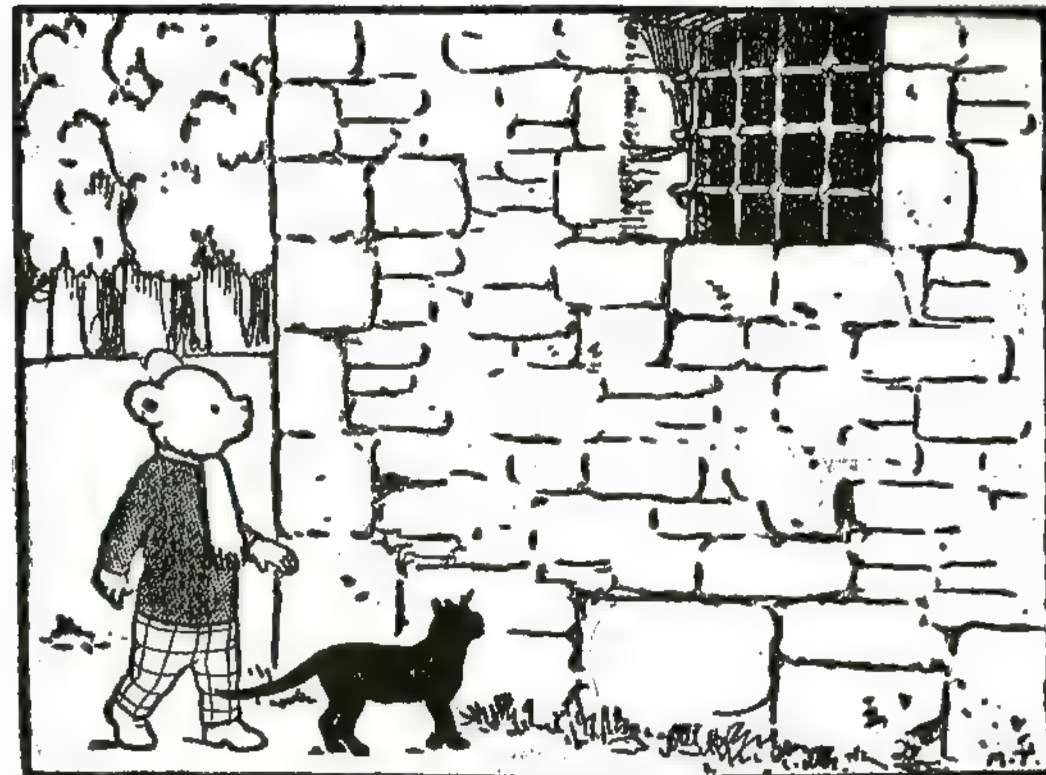

24. Ze zoeken de plaats weer op, waar ze de man aan land zagen komen. Ja, hoor, daar is nog steeds het touw gespannen. Bruintje staat eens even te kijken en begrijpt dan al gauw, hoè ze de overkant kunnen bereiken. Stevig grijpt hij de handvatten vast en zegt: „Vooruit Poes, klim op mijn rug, jij bent maar een lichte last."
„Klaar?" vraagt dan even later Bruintje Beer en Poes antwoordt jolig: „Ja, jongeheer!"
Daar rollen ze langs het strakke touw naar het eiland toe. O, wat gaat dat gauw! En ze worden in het geheel niet moe: In een ommezien hebben ze het eiland bereikt.
„Ziezo, daar zijn we", zegt Bruintje, als ze aan land zijn gestapt. „Heb ik dat nu niet netjes voor je opgeknapt?"

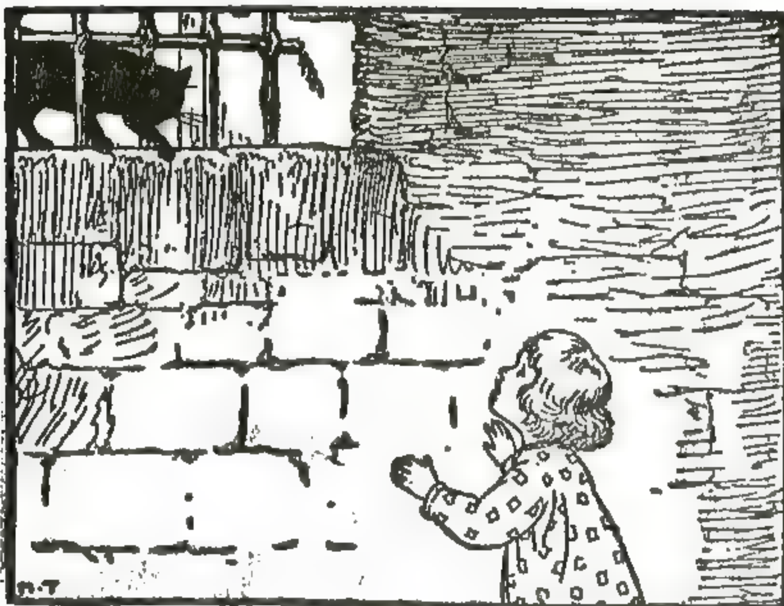

25. Ze zijn blij, dat ze veilig en wel zijn geland, langs dat strakke touw, aan de overkant.
Ze luisteren even; geen geluid wordt gehoord. „Vooruit", zegt Bruintje, „dan lopen we maar voort."
Ze lopen een stenen trap op en komen in een onverzorgde tuin. Mooi is het daar toch wel, want de herfst kleurde alle bladeren goud en bruin. Daar zien ze een eenzame toren staan. Ze lopen er vlug heen, maar de grote deur is gesloten. Ja, wat nu gedaan? Door het sleutelgat tuurt Bruintje Beer. „Er is niets te zien", zegt Bruintje zacht tot Poes, die nieuwsgierig wacht . . .
Dan roept Bruintje tamelijk luid: „ Is iemand hier? Kom er dan uit!"

26. Maar nog blijft het stil; antwoord krijgen ze niet. Ze lopen om het gebouw tot Bruintje een getralied venster ziet. „O", zegt Bruintje tot de kat, „zie je dat?"
Poes is dadelijk blijven staan en ze is zachtjes aan het miauwen gegaan. Weer luisteren ze alle twee . . . En dat valt mee, want nu horen ze toch iets bewegen zowaar . . . zou het meisje daar zijn? Ze hopen het maar.

27. Vlug springt de kat op de richel van het raam en tuurt in het donkere vertrek en daar in een kale, donkere cel, ziet zij haar meesteresje, gelukkig gezond en wel!
,,O, vrouwtje, nu heb ik je eindelijk gevonden!" roept blij de trouwe Poes. En het meisje roept opgewonden: ,,Is dat mijn Zwartje? Ben je het heus, mijn lieve, kleine snoes?" Wat blij is het kind, dat de Poes haar eindelijk vindt!
Vlug vertelt Poes hoe ze hier is gekomen en hoe ze op de rug van Bruintje gleed over het stille meer.

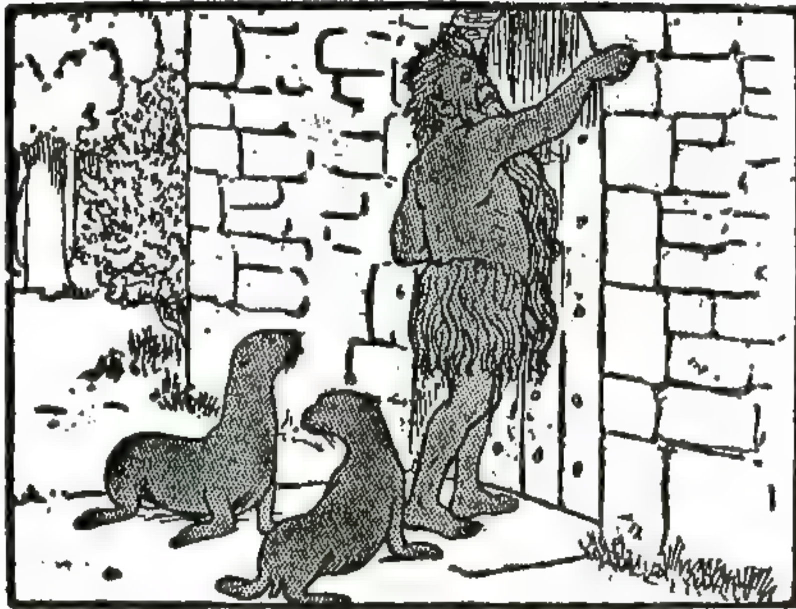
28. ,,Nu behoef je voor niets meer bang te zijn", troost Poes de kleine meid, ,,nu wij je gevonden hebben, raken we je niet meer kwijt! Met behulp van Bruintje Beer, breng ik je veilig bij Grootje weer."
,,Want je moet weten, Bruintje beleefde al zóveel avonturen en altijd kwam hij veilig weer bij zijn Moe. Dus nu zal het niet lang meer duren of hij vindt een middel om te ontvluchten, en dan brengen we je gauw naar Grootje toe."

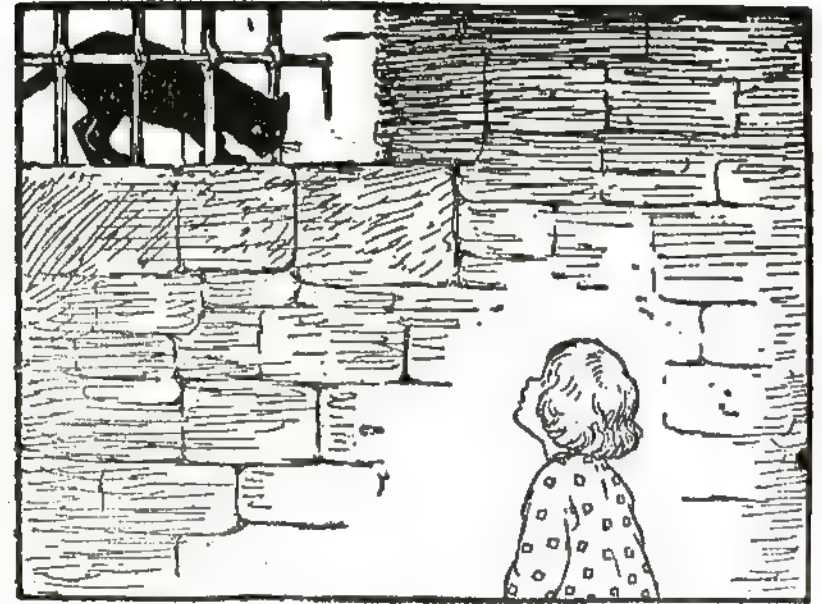

29. Wat horen ze daar voor een blaffend, krassend geluid? Vlug springt Poes het venster weer uit, want, waarschuwt het kind: „Het is de oude Zeemijnheer, die komt iedere dag met zijn lievelingsdieren hier weer; zorg maar dat hij jullie niet vindt, Poes en Bruintje Beer."
Hij mag ze hier natuurlijk niet zien, anders is er op vluchten geen kans. Bruin en Poes verschuilen zich achter een paar dikke bomen en met angst en beven zien ze de Zeemijnheer komen.

30. Nader en nader komen de zware stappen . . . het krassend geblaf klinkt luider en uit hun schuilplaats tussen de bomen zien ze de Zeemijnheer met zijn lievelingsdieren nader komen. Twee zeeleeuwen zijn het; onhandig schuiven ze mee, naast de grote man van de zee.
Die twee dieren, die hij mee aan land heeft gebracht, gaan altijd in de zee met hem op jacht.

31. Van uit hun schuilplaats zien Poes en Bruintje Beer, precies alles wat hij doet, die Zeemijnheer. Uit een spleet in de oude stenen muur, haalt hij een grote sleutel te voorschijn. Bruintje fluistert: „Nu weten we waarmee we de deur kunnen openmaken, want die sleutel zal zeker van de deur zijn.”
En daarin heeft Bruintje al weer gelijk: de Zeemijnheer opent met de sleutel de zware deur. „Ziezo, dat weten we tenminste, daarmee hebben we dan geen gezeur”, zegt Bruintje blij. Poes knort tevreden aan Bruintjes zij. De Zeemijnheer beveelt dan zijn twee zeeleeuwen buiten op hem te wachten.
Angstig kijken Poes en Bruintje Beer . . . zou hij lang bij het meisje blijven, die Zeemijnheer? Maar al heel gauw komt hij weer naar buiten. Hij legt de sleutel weer in de spleet in de muur, streelt zijn zeeleeuwen over hun natte snuiten en gaat met zijn dieren op weg, terwijl hij vrolijk loopt te fluiten.
„Ik ben blij, dat hij weg is”, zegt Bruintje tot Poes. „Ik ook”, zegt de kat, „nu ga ik gauw naar onze snoes.”

32. Als de Zeemijnheer is vertrokken en alles weer rustig is, klimt Poes weer op het getraliede raam en miauwt: „Hier ben ik, vrouwtje. We zullen nu wel gauw vluchten saam, want we weten nu, waar de sleutel ligt verborgen. We zullen nu gauw de weg zoeken hier vandaan, misschien vinden we die wel morgen; dan gaan we er met je vandoor. En dan hebben we geen last meer van die Zeemijnheer, hoor.”
Dan haasten Poes en Bruintje zich naar het paleis terug, want het is al bijna twaalf uur. Maar gelukkig gaat de terugtocht vlug en ze zijn nog net op tijd! Juist als dokter Bruintje op de drempel van Zeemijnheers kamer staat, hoort hij, dat de klok twaalf uur slaat.

33. Intussen stond de oude vrouw, die Bruintje had verzocht haar Poes te zoeken, nog steeds te wachten. Ze wachtte en wachtte, maar hij kwam niet weer, die kleine Bruintje Beer. Tenslotte duurt het zó lang, dat ze begrijpt: er is iets niet in orde en de oude vrouw wordt bang . . .
Och, als hem nu maar niets is overkomen! Ze moest gauw hulp gaan halen. Langzaam strompelt het oudje voort. En daar in het bos ontmoet ze waarlijk Freddie Snuit. „Gelukkig!” roept het vrouwtje uit. „Jij bent immers de vriend van Bruintje Beer.” En dan vertelt ze Fred, wat er is gebeurd.
Zodra Fred alles heeft gehoord, zegt hij: „We gaan dadelijk naar de oude Wijze Geit. Die helpt ons altijd. Ze heeft allerlei geleerde boeken en zij zal de verblijfplaats van Bruintje zeker daarin kunnen opzoeken.”

34. Zo gezegd, zo gedaan. Samen zijn ze naar de oude Wijze Geit toe gegaan. Als die het verhaal heeft gehoord, zegt ze geen woord, maar ze bladert in allerlei toverboeken. Wat duurt het lang, dat zoeken . . .
Eindelijk heeft ze toch wat gevonden: een grote landkaart legt ze opgevouwen neer; het is die van het rijk van de Zeemijnheer. Alles staat er op aangegeven: het meer, het paleis, de hoge bomen en ook de geheime weg, waarlangs men daar kan komen. Als de Wijze Geit dat alles heeft bekeken, is haar besluit vlug genomen.

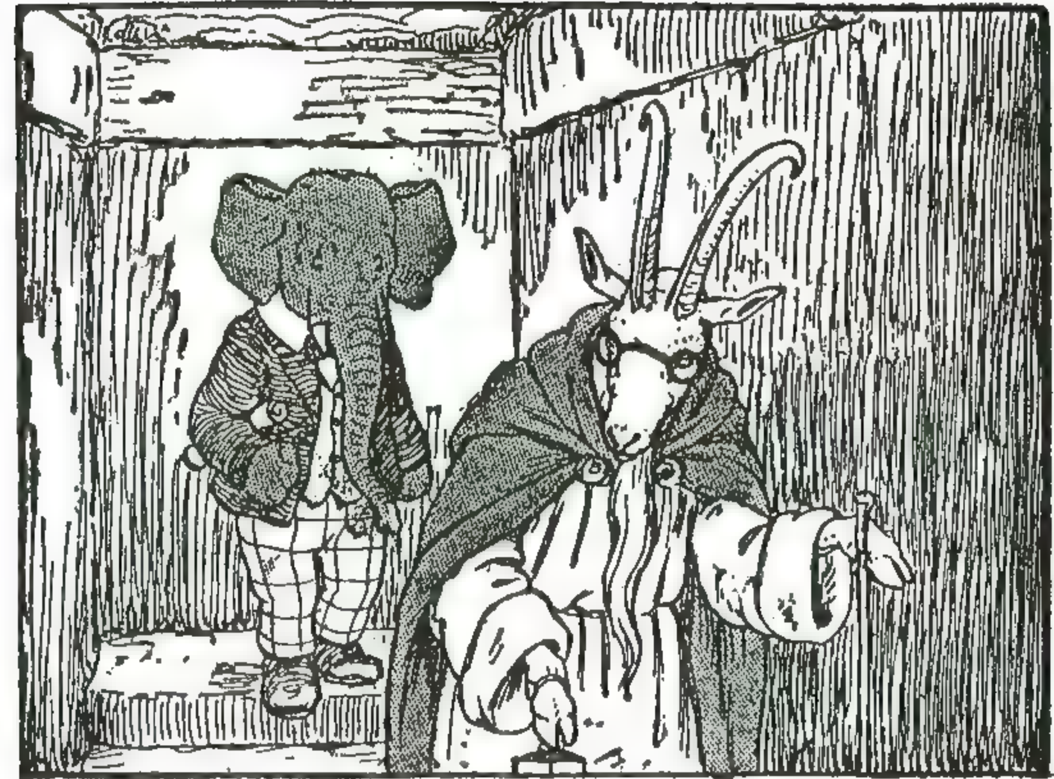
35. De Wijze Geit slaat haar mantel om, neemt haar staf in de hand en zegt tot Freddie: „Kom, we gaan naar het geheimzinnige land. Neem jij de kaart, maar zorg dat je die goed bewaart, anders weet ik de weg niet meer in het land van de Zeemijnheer."
Tot de oude vrouw zegt ze: „Gaat u maar gauw naar Bruintjes moe en zeg, dat ik met Freddie op weg ben naar Bruintje toe. We brengen hem veilig weer hier, evenals uw kleinkind en Poes, dat trouwe dier."

36. De Wijze Geit loopt voort met grote stappen en Freddie zegt tevreden: „Ik wist wel, dat u dat zaakje op zou knappen." Af en toe zegt de Geit wat tegen Freddie Snuit en die, met een grote schop en een lantaarn gewapend, kijkt trots voor zich uit. Hij voelt zich zo gewichtig als een grote mijnheer, omdat hij nu mee mag gaan om te redden zijn vriend, Bruintje Beer.
De Wijze Geit loopt regelrecht naar het doel, ze aarzelt niet en blijft staan op een stille plek, waaraan Freddie niets bijzonders ziet.

37. „Ja, hier juist waar we staan, moet je graven gaan", beveelt ze Fred. „Hier, waar ik mijn stok heb neergezet."
Freddie graaft uit alle macht: „hé, die aarde is heus niet zacht!"
Maar eindelijk wordt zijn moeite toch beloond, als een groot houten luik zich in de grond vertoont.
„Dat is de weg naar het vreemde land", zegt de Wijze Geit tevreden, „achter dat luik moet een trap leiden naar beneden."

38. De oude Wijze Geit heeft gelijk! Het luik gaat gemakkelijk open en ze zien een stenen trap, waarlangs ze naar beneden kunnen lopen. De Geit neemt nu de lantaarn. Gelukkig, dat ze die hebben meegebracht, want zonder dat licht zouden ze niet kunnen zien waar ze waren. Het is stikdonker op die trap en Fred vindt het opeens zo leuk niet meer, dat hij mee mag naar dat land van de Zeemijnheer.

39. Langs de trap van driemaal honderd treden lopen ze naar beneden. Bij het zwakke licht van de lantaarn konden ze zien waar ze waren: ze staan voor een donkere stroom, de Wijze Geit en Freddie Snuit, en in dat water ligt een kleine schuit.
„Ziezo", zegt de oude Wijze Geit, „nu behoeven we niet verder te zoeken, want precies zo stond het in mijn toverboeken."

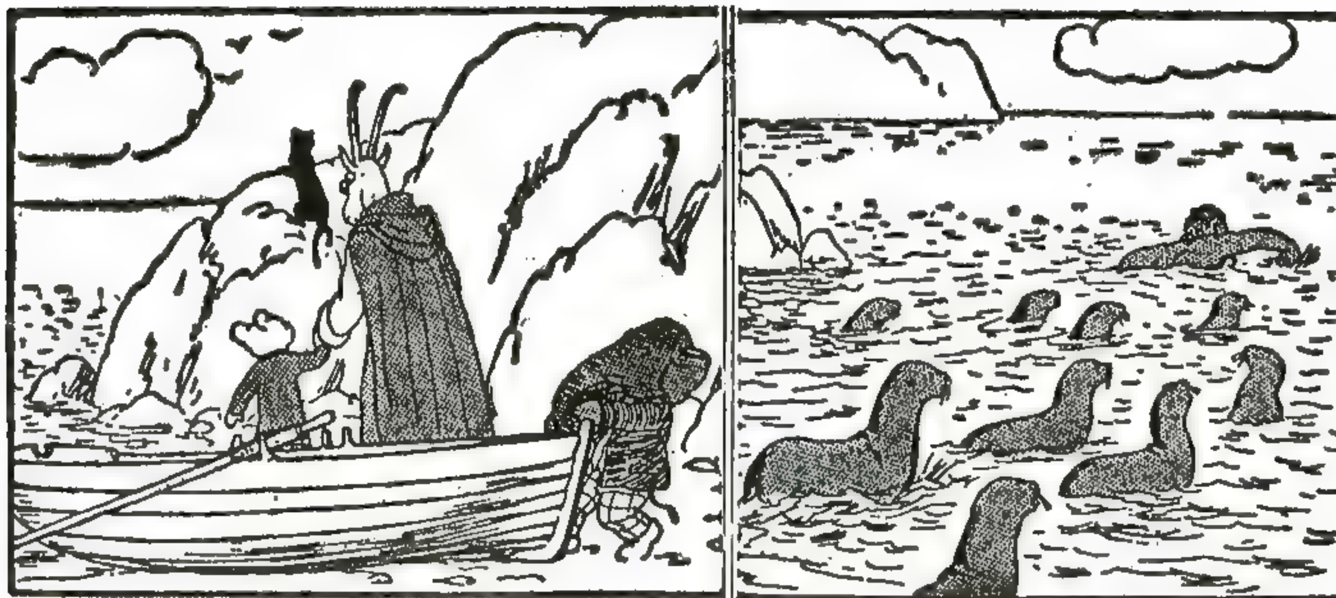
40. Ze stappen in de boot. O, wat is die afstand groot, want uren achtereen varen ze voort over de donkere rivier, om bochten, langs bergen en gevaarlijke klippen, terwijl geen ander geluid de rust om hen heen verstoort.
Eindelijk, eindelijk zien ze het daglicht weer! Daar ligt het grote, stille meer, en blij zegt de Wijze Geit: „Nu, het is meer dan tijd. Hier vinden we wel gauw ons Bruintje weer."

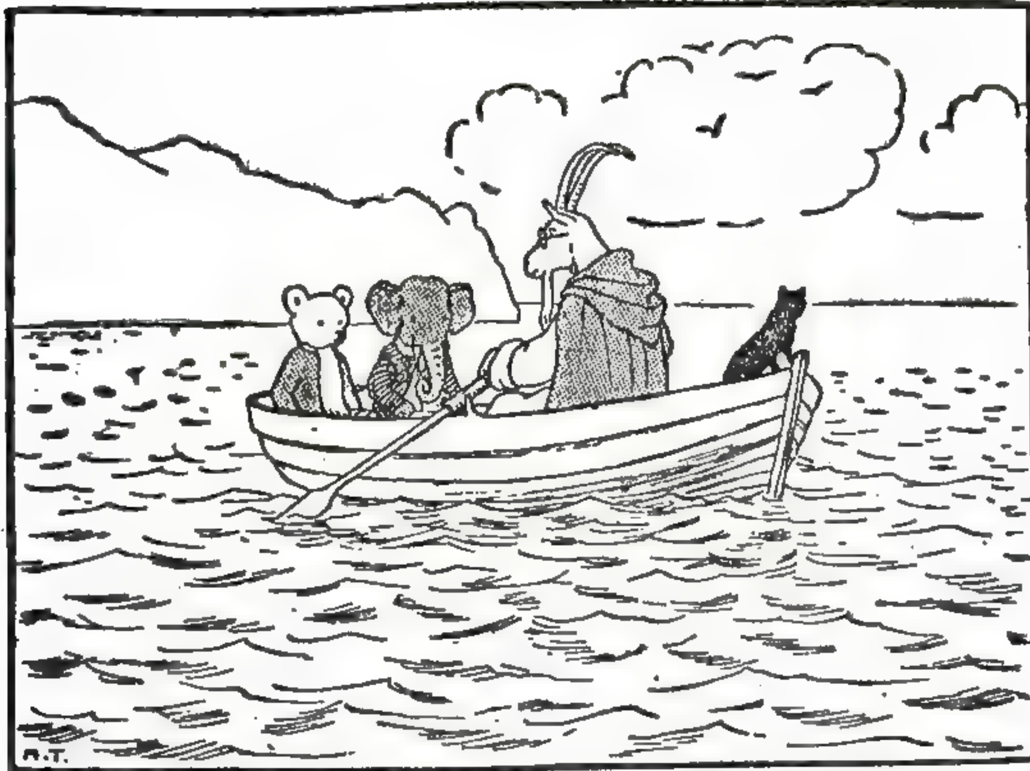
41. Telkens wanneer de Zeemijnheer Bruintje niet nodig heeft zwerft Bruintje met Poes op het eiland rond om te zien hoe ze kunnen ontsnappen. Maar toen hij na dagen lang zoeken geen uitgang vond vanwaar ze konden ontvluchten, deed Bruintje niets dan zuchten. Nu is het Bruintje die de moed verliest, maar Poes geeft het nog niet op. En ze zegt: „Kom Bruintje, anders ben je altijd zo flink. Houd nu ook je kop maar op!"
En op een dag als ze weer staan aan het strand roept Bruintje opeens en hij wijst met zijn hand: „Kijk in de verte komt een boot. Heremijntijd! Het is de oude Wijze Geit! Poes nu heb ik weer moed, want nu komt zeker alles goed!"

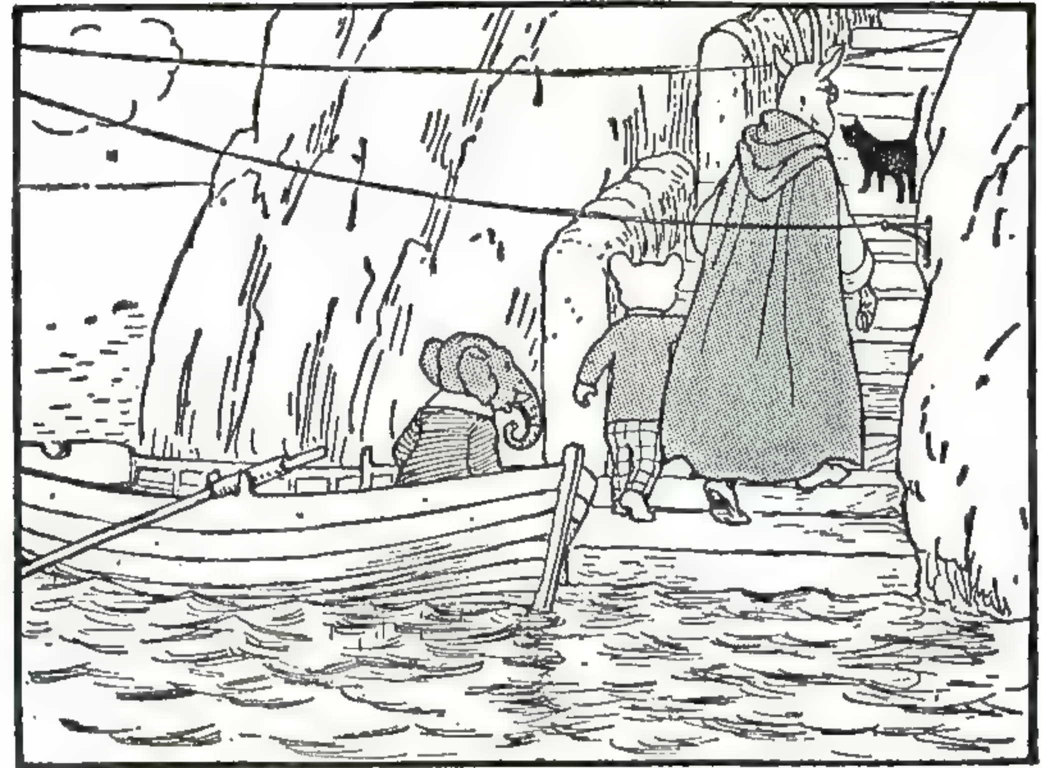
42. De Wijze Geit ziet Bruintje en Poes al staan. Daarom legt ze haar bootje aan, precies waar Bruintje staat. Ze roept hem toe: „Kom mee vlug, anders is het misschien te laat. We hebben maar weinig tijd."
„O, lieve Wijze Geit", zegt Bruintje, „natuurlijk wil ik zo gauw mogelijk hier vandaan, maar eerst moeten we het kleine meisje halen gaan."

43. De Wijze Geit stemt dadelijk toe: „Natuurlijk, dat kleine meisje laten we hier niet achter, zo alleen. We nemen haar mee en brengen haar weer naar haar grootmoeder heen." Opeens, daar horen ze een raar geluid . . . het lijkt wel hees hondegeblaf. „De Zeemijnheer gaat op jacht", roept Poes verschrikt uit, „daar heb ik niet aan gedacht."
„O, hij mag ons niet vinden, die Zeemijnheer. Vlug, laten we ons verbergen", roept Bruintje Beer.
Toen ze achter de rotsen een schuilplaats vonden, zagen ze de Zeemijnheer voorbijzwemmen, vergezeld door al zijn zeehonden.

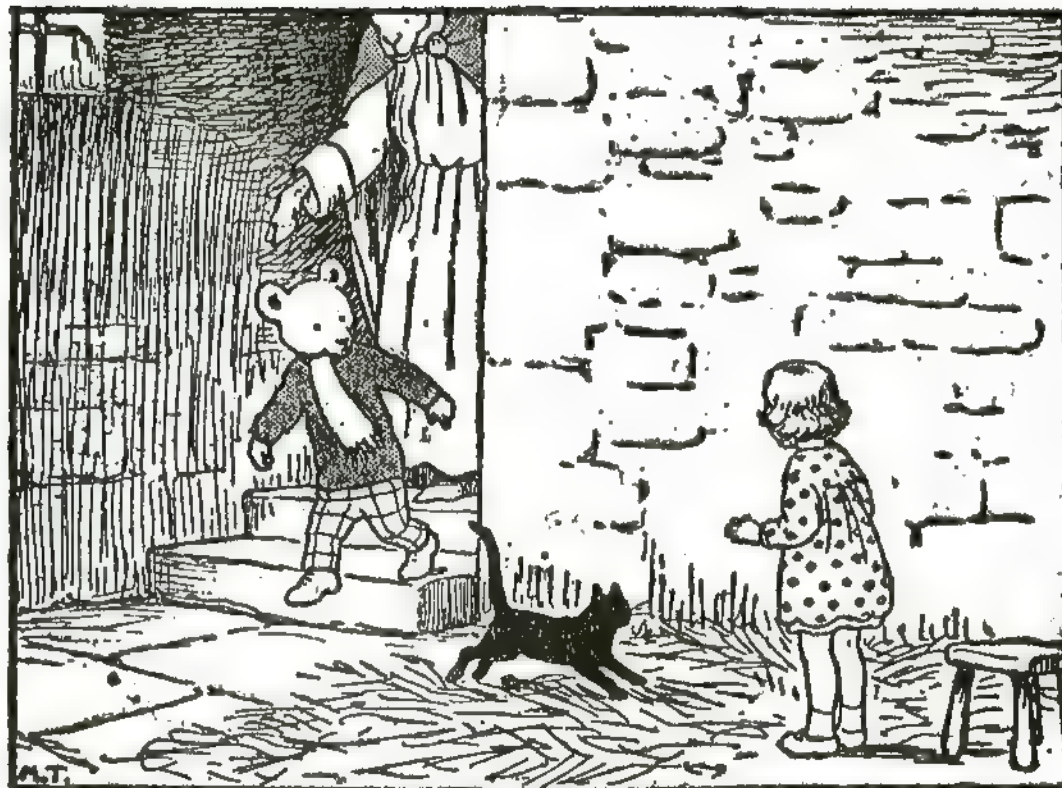
44. Ze wachten tot de Zeemijnheer uit het gezicht is verdwenen. „Dat noem ik boffen, zeg", roept Poes, „want gaat hij op jacht in zee, dan blijft hij altijd uren lang weg."
„Nu, dat zou ik menen", zegt Bruintje Beer, „we kunnen nu op ons gemak het meisje uit de gevangenis halen, zonder dat we last hebben van de Zeemijnheer."
De Wijze Geit neemt de riemen op en ze varen naar de plaats vanwaar ze de gevangenis kunnen bereiken. Poes miauwt van plezier. „Wat zal het meisje nu vrolijk kijken!" zegt het trouwe dier.

45. Ze bereiken het eiland waar het meisje in de toren zit te wachten. Poes en de Wijze Geit met Bruintje aan de hand, stappen aan land, terwijl Freddie Snuit op de uitkijk moet blijven zitten in de boot. Bruintje zegt: „Het gaat toch alles vlugger en beter dan we dachten."
Poes loopt vooruit en wijst de weg. Af en toe kijkt ze om. „„Ja, Poes, wees maar niet bang, ik kom", stelt de Wijze Geit het trouwe dier gerust. Regelrecht loopt het drietal naar de toren, die daar zo verborgen ligt aan de stille kust.

46. Ze volgen Poes en als ze voor de gesloten deur blijven staan, wijst Bruintje Beer de plaats waar de sleutel ligt, aan. „Dáár in die spleet, gelukkig dat ik het weet", zegt Bruinje blij. De Wijze Geit is groot en kan er gemakkelijk bij. Ze pakt de sleutel, steekt die in het slot, opent de deur en Poes rent naar binnen het eerst van de drie. „O, dag Poes, ben je daar", zegt het meisje, „ik ben blij, dat ik je zie."

47. „We komen je redden", roept Poesje uit. „De Wijze Geit, Bruintje Beer en buiten wacht Freddie Snuit."
Van vreugde springen het meisje de tranen in de ogen en ze zegt tot Bruintje Beer: „O, ik kan het haast niet geloven, dat ik nu toch nog ontsnappen zal uit het land van de Zeemijnheer."

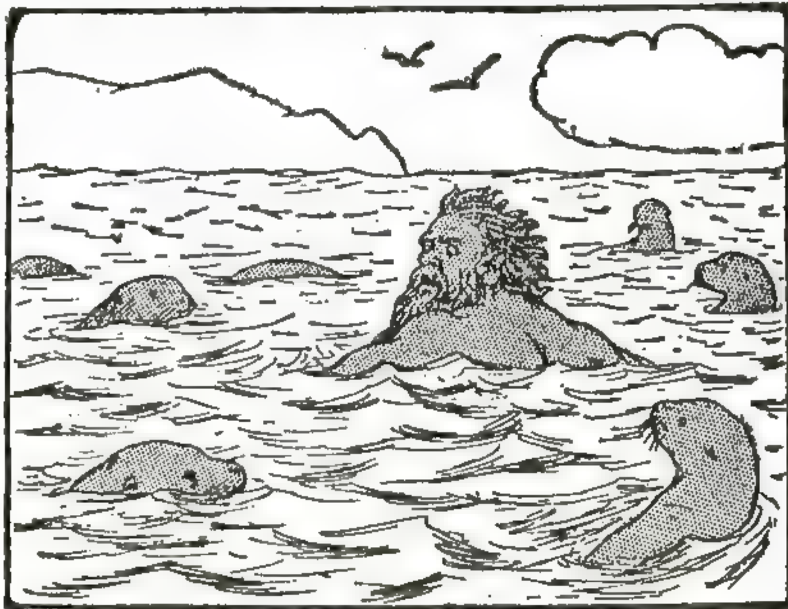
48. Vlug verlaten ze de toren; de Wijze Geit houdt het meisje bij de hand. Zo vlug ze kunnen moeten ze hier vandaan, terug naar hun eigen land.
„Vooruit, gauw", spoort de Wijze Geit ze aan. Ze is nog altijd ongerust. „We moeten ons nog niet verheugen", zegt ze, „zolang we in de nabijheid zijn van de kust."

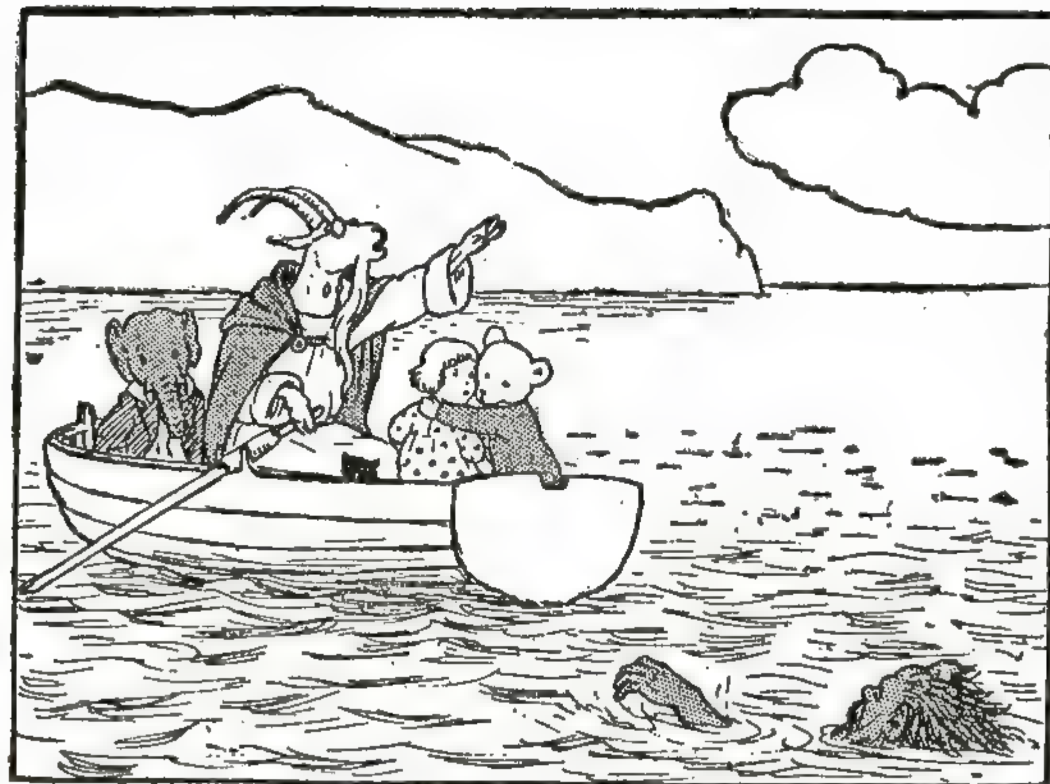
49. Gelukkig! Veilig en wel bereiken ze de boot, waarin de geduldige Freddie bleef zitten wachten. Ze stappen in, de boot wordt afgestoten en ze roeien weg. De vreugde van het meisje is heel groot. „Bijna vrij", zegt ze, terwijl ze zachtjes lacht. Toch kijken ze nog angstig uit naar alle kanten, of ze de Zeemijnheer soms zien of een van zijn trawanten. Maar nee, het is en blijft still om hen heen.

50. Maar juist als ze zich veilig denken, ziet een schildwacht, die boven in de toren staat, het bootje de bocht omzwenken. Hij blaast op een hoorn. Luid en klaar klinkt het geluid over de stille zee.

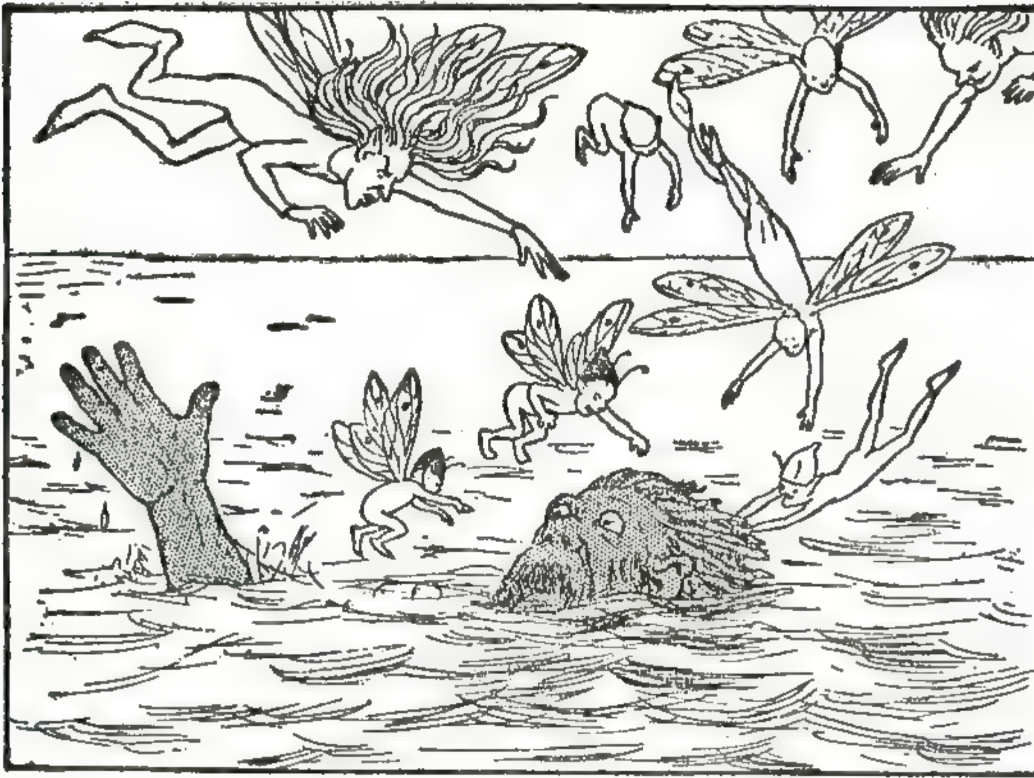
Bevend zegt het meisje: „O, nu zijn we verloren, want dat is een waarschuwing voor de Zeemijnheer."
Ja, die heeft het hoorngeschal gehoord, dat zijn jachtpartij opeens verstoort. Dadelijk maakt hij rechtsomkeer, de Zeemijnheer, en hij zwemt naar de plaats waar het bootje vaart met het gezelschap van Bruintje Beer.

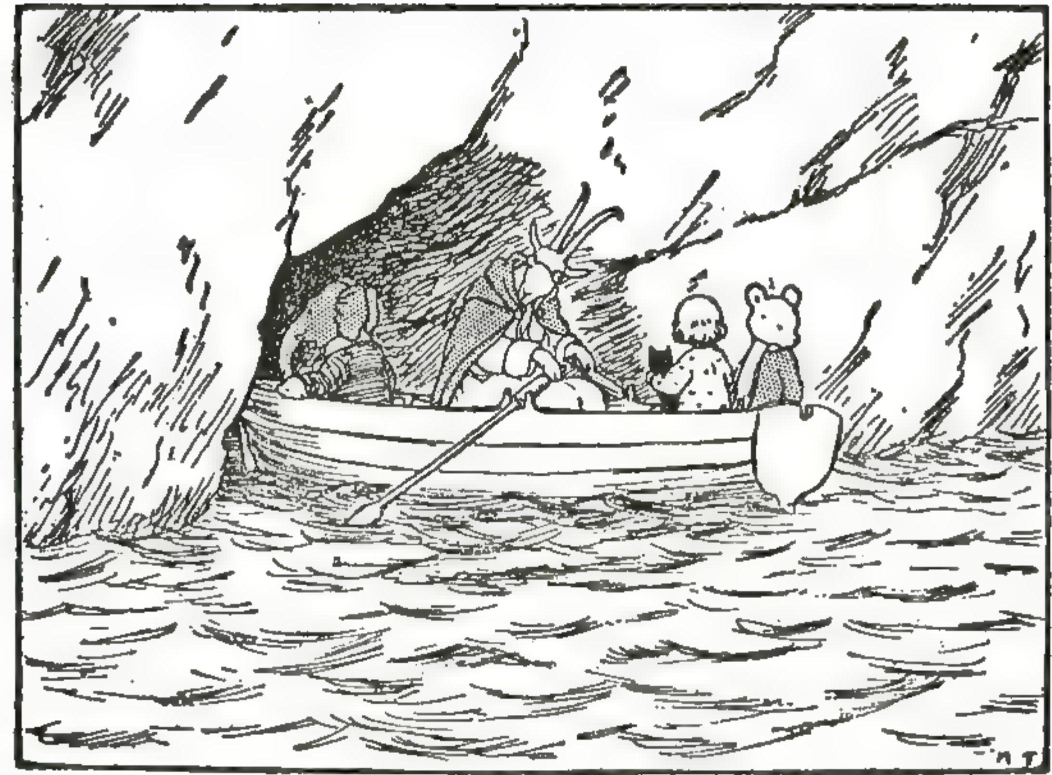
51. De Wijze Geit roeit zo vlug ze kan, om buiten het bereik te komen van de grote man. Weer klinkt hoorngeschal. „O, roei toch vlugger", smeekt Bruintje Beer, „kijk, daar komt hij al." En ja, daar zien ze de Zeemijnheer. Angstig grijpt Bruintje het meisje vast. Wat zal haar lot nu weer zijn? Ze is nog zo klein, de lieve meid. Maar daar roept opeens de Geit:

„Abra-cada-bra-hocus-
pocus-pilatus-pas!"

Heel langzaam zegt ze dat, de Wijze Geit en men ziet het, haar angst is groot. Angstig zitten allen te wachten in de boot.

52. Wat is dat? Komen daar de feeën te hulp? Daar klinkt vleugelgeklap . . . van alle kanten komen ze nader. „Dat deed de Wijze Geit weer knap", zegt Bruintje Beer.
O. wat schrikt die Zeemijnheer, als hij dat troepje ziet; hij kent ze wel . . . daartegen helpen al zijn krachten niet. Bang keek hij in het rond of hij geen uitweg vond, maar al die feeën en elfen dringen om hem heen. De grootste elf roept hem toe: „Voor je boze daden word je gestraft, Zeemijnheer. Duizend jaren achtereen moet je verblijven onder de zee en het grote meer. Het bed van de oceaan zal jou als woonplaats dienen gaan."
Langzaam zinkt hij naar beneden, de Zeemijnheer.
„Gelukkig", zucht Bruintje, „die maakt het ons niet lastig meer."

53. Voortdurend kijkt Bruintje achterom; hij is bang dat de Zeemijnheer misschien toch nog achter ze zwom. Als de Wijze Geit regelrecht naar de grot toe roeit, waar de geheimzinnige rivier door vloeit, zegt Freddie Snuit: „Gevaar dreigt er niet meer. Wees maar niet bang, Bruintje Beer. Kijk gerust maar voor je uit."
Nu varen ze over de rivier. Bruintje zegt: „Wat donker is het hier." Ook het meisje kijkt verbaasd en bang . . . „Wees maar blij", zegt de Wijze Geit, „dit is de weg naar huis en die duurt helemaal niet lang, kleine meid."

54. Eindelijk bereiken ze de stenen trap. „Hier gaan we er uit, kinderen", zegt de Wijze Geit. „Nu kan niets onze redding meer verhinderen." Bij de hand pakt ze de kleine meid en met haar lantaarn verlicht ze de donkere plaats.
Nu heeft Freddie Snuit weer praats!
Hij loopt vooruit en wijst de weg en hij roept: „Ik weet het precies, want ik was hier al eerder, zeg!"

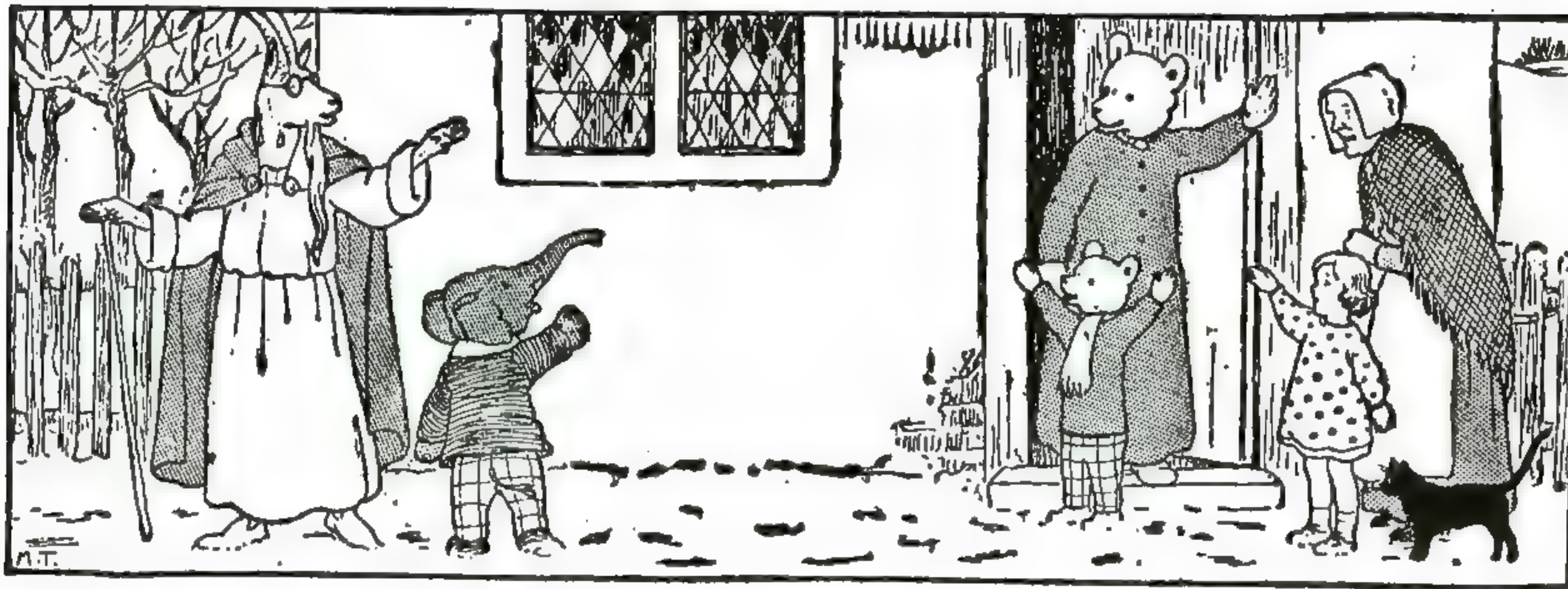
55. Als ze weer boven komen, is het gehele land bedekt met sneeuw. Ze zijn blij dat ze het daglicht weer zien. „O, wat heerlijk", zucht Bruintje Beer, „hoe lang was ik eigenlijk weg? Het lijkt me wel een eeuw!"
Vlug sluiten ze het luik, bedekken het met sneeuw en zand. „Ziezo", zegt de Wijze Geit, „nu gauw naar huis, het is meer dan tijd! Ik ben blij, dat we hier allemaal veilig zijn aangeland. We moeten zeker nog wel een uur ver gaan. En ik wed, dat Grootje en Moe Beer al ongeduldig op de uitkijk staan."

56. O wat heerlijk, dat ze na al die angstige dagen het veilige huisje van Bruintje weer zagen!
Daar staan Moe Beer en de oude vrouw, net zoals de Geit had gedacht. Ze komen al naar ze toe . . . en het meisje roept: „Grootje, daar ben ik! Heb je erg lang op me gewacht?"
„Dag Moes", roept Bruintje Beer, „daar ben ik heelhuids weer."
„Veilig thuis", zegt de Wijze Geit, „maar een gemakkelijk baantje was het niet! . . . Maar het was wel de moeite waard", voegt ze er aan toe, als ze het vrolijk troepje ziet.

57. Keurig staat de tafel klaar. Moe Beer zorgde voor heerlijke thee. Gezellig zitten ze bij elkaar en moe zegt: „Jullie eten allemaal zeker wel mee!"
„Nu, wat graag", roept hongerig Freddie Snuit en meteen hapt hij in een grote beschuit.
Het smaakt hun allen heerlijk en Poes krijgt een extra maal van melk en vis, daar voor zo'n trouw dier zeker niets te lekker is!

**58. Als ze hebben gegeten en gedronken, scheiden ze van elkaar. Grootje gaat blij naar huis, met Poes en de kleine meid.
En de andere kant uit gaat de Wijze Geit. Zij moet weer aan het werk gaan, want haar werk is nooit gedaan.
Als leerling blijft bij haar de slimme Freddie Snuit, en nu ze allemaal veilig thuis zijn, is dit avontuurtje uit.**

BRUINTJE BEER EN DE TOVERHOED

1. Op een morgen wandelt Bruintje in de zon over de hei. ,,Wat een lekker weer, en wat is het hier mooi", denkt ons Bruintje blij. ,,Wat stil is het om me heen. Het schijnt, ik ben hier geheel alleen."
Maar dan opeens is het een luid geschreeuw, dat hij hoort en dat de heerlijke rust verstoort.
,,Wat is dat?" denkt Bruintje, ,,het komt van achter die steen . . . Ik zal eens gaan kijken." Voorzichtig kijkt hij daar over heen. En wat hij ziet? Hij gelooft eerst zijn ogen niet . . . het is een keurig aangeklede aap, die trekt een kabouter met een lange baard, zo maar over de aard'. De aap schreeuwt luid: ,,Zo, heb ik je eindelijk, schavuit!"

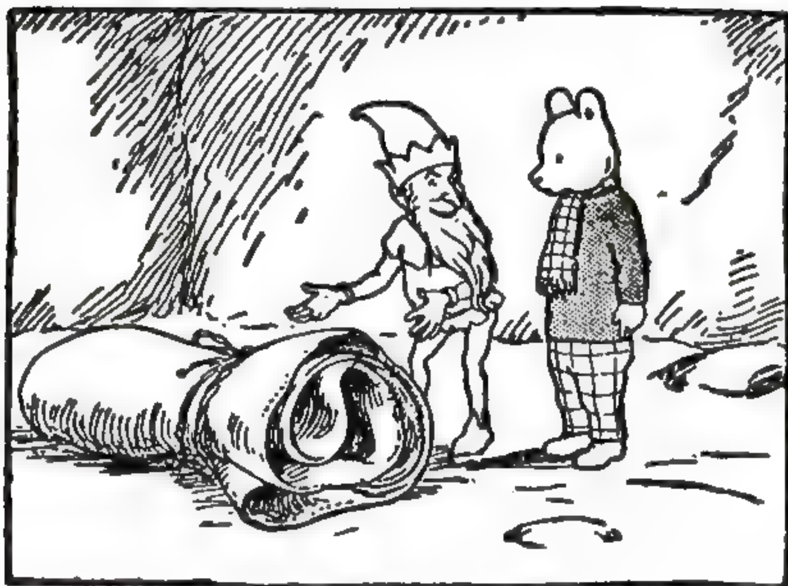
2. ,,Laat los", roept Bruintje kwaad, terwijl hij vlug naar de vechtenden toegaat. De aap kijkt op, en zodra ziet hij Bruintje Beer, gooit hij de kabouter onzacht op de grond terneer en gaat er van door. Maar hij roept Bruintje nog toe: ,,Dàt zal je spijten, hoor! Die kabouter is slecht. Als je met hem meegaat, komt er van jou ook niets terecht!"
Vlug staat de kabouter op en zegt: ,,Luister niet naar die brutale aap. Hij overviel me in mijn slaap. Ik dank je, je kwam juist op tijd, kleine Beer. Ik kan niet goed vechten, want ik ben zo jong niet meer."

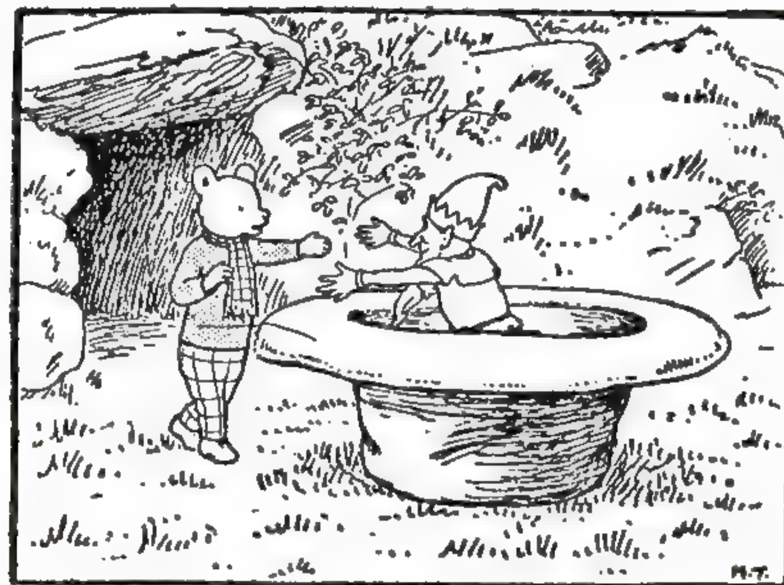

3. „Had je me niet geholpen, dan was ik verloren. Kan ik je met iets plezier doen? Laat me je wens maar horen", zegt de Kabouter. „Weet je wat, ga even met me mee, mijn huis is hier dichtbij en ik heb eten voor ons alle twee."
Ze lopen nog niet lang, of ze komen bij een donkere gang. „Hier is het. Ga binnen, Bruintje Beer."
Maar het ziet er zo donker uit en zo verlaten, dat Bruintje aarzelt om er binnen te gaan. Besluiteloos blijft hij bij de ingang staan.
Maar de Kabouter, die dat ziet, zegt: „Gevaarlijk is het hier niet. Ik zal wel voorgaan, Bruintje Beer." Ze lopen een trap af, blijven voor een deur staan en de Kabouter nodigt Bruintje uit, naar binnen te gaan.

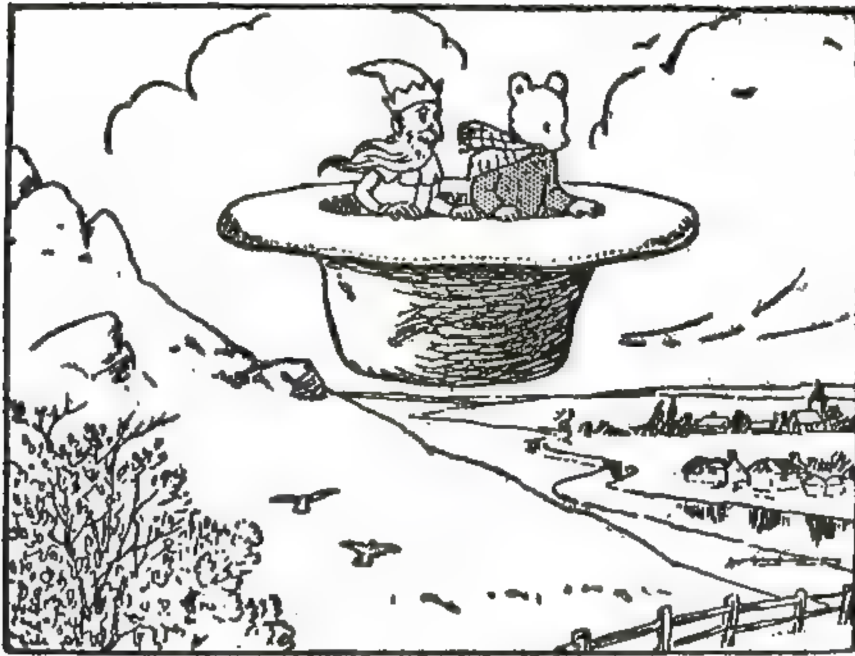
4. „Kom binnen, wees welkom in mijn nederige woning", zegt de kleine man. „Ik zal je zo goed onthalen als ik kan."
Hij dekt de tafel, brengt koek en wijn en honing, allerlei vruchten, druiven, perziken en peren en zegt: „Zo Bruintje, ik hoop, je zult mijn dis met een goede eetlust vereren. Laten we vlug beginnen en doe net alsof je thuis bent bij je ma. Laat het je alles goed smaken. Is het eten op, dan zullen we ons vermaken met mijn grootste schat. Dat mag niet iedereen, dat doe ik nu eens voor jou alleen. Bruintje, hoe vind je dat?"

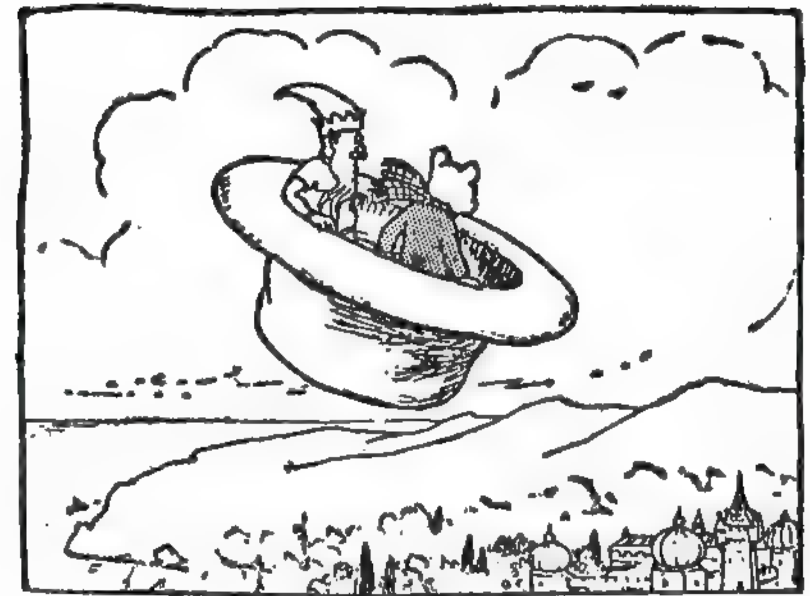

6. Zodra ze buiten komen, legt de Kabouter de hoed op de grond en roept bevelend: „Raradissimat. Open, open, hoed van Golimat!"
Wat staat Bruintje raar te kijken als die hoed zich vanzelf ontrolt en netjes op de bol blijft staan. Vlug is de Kabouter erin gegaan en hij nodigt Bruintje uit: „Kom mee, we maken een tochtje door de lucht en over de zee. Of ben je bang?"
„O nee", zegt Bruintje Beer, „ik durf wel, maar niet te lang! Want ik moet de weg naar huis weer op. En als ik te laat thuis kom, krijg ik op mijn kop!"

5. Het eten heeft Bruintje best gesmaakt, alles was even lekker klaargemaakt.
Na het eten brengt de Kabouter hem in een ander vertrek en zegt met een glunder gezicht, terwijl hij wijst naar iets, dat op de grond daar ligt: „Wat is dat voor een ding, Bruintje Beer?"
„Ik zou zeggen . . . 'n reuzengrote, opgerolde hoed, mijnheer."
„Juist, maar het is toch nog iets meer. Het is de wonderhoed van Reus Golimat. Heb je zo iets al meer onder ogen gehad?"
De Kabouter tilt de hoed op en zucht: „Hè, dat is zwaar. Buiten zal ik je laten zien, wat die hoed kan doen. Volg me maar."

7. Zachtjes zweefde de hoed omhoog, alsof het briesje die voortbewoog. Daar vliegt Bruintje hoog in de lucht en hij denkt te dromen: zó hoog is hij boven de velden en bomen.
Beneden ziet Bruintje de weg, die leidt naar zijn huis . . . ,,Hoe vind je dat tochtje, Bruintje Beer?", vraagt vriendelijk de Kaboutermijnheer.
,,O, ik vind het wel fijn", antwoordt Bruintje, ,,maar wat lijkt alles daar beneden nu klein!"
,,Houd je goed vast", zegt de Kabouter dan, ,,we gaan nog veel hoger, zo hoog als het maar kan."

8. Ze vliegen heel lang, over hoge bergen en over een grote zee. Dan dalen ze langzaam weer. Nieuwsgierig kijkt hij in het rond en dan vraagt Bruintje Beer:
,,Waar zijn we toch?"
,,Even wachten nog", zegt de Kabouter; ,,zie je daar aan de kant dat vreemde land en dat grote paleis? Dáár onderbreken we onze reis."

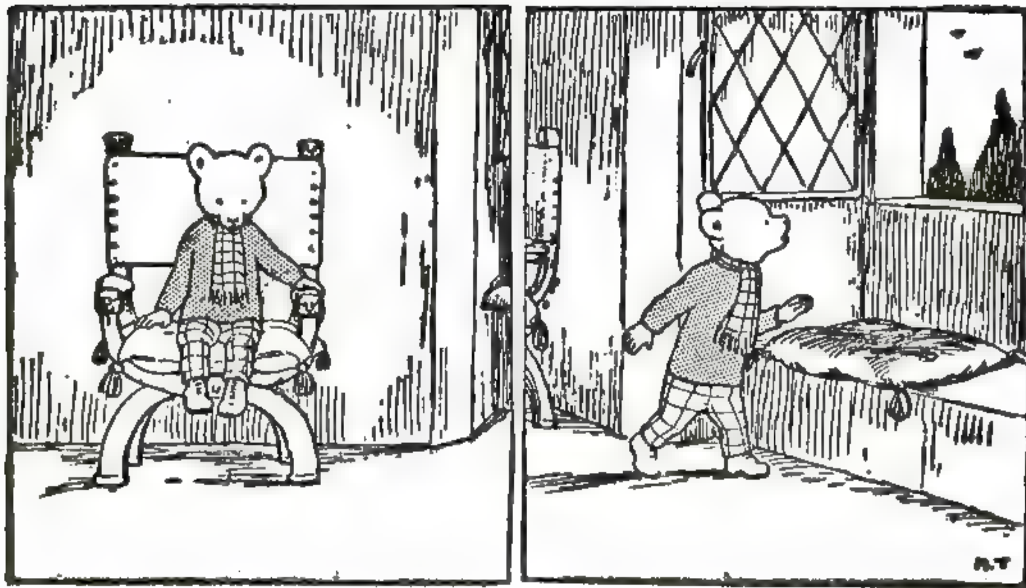

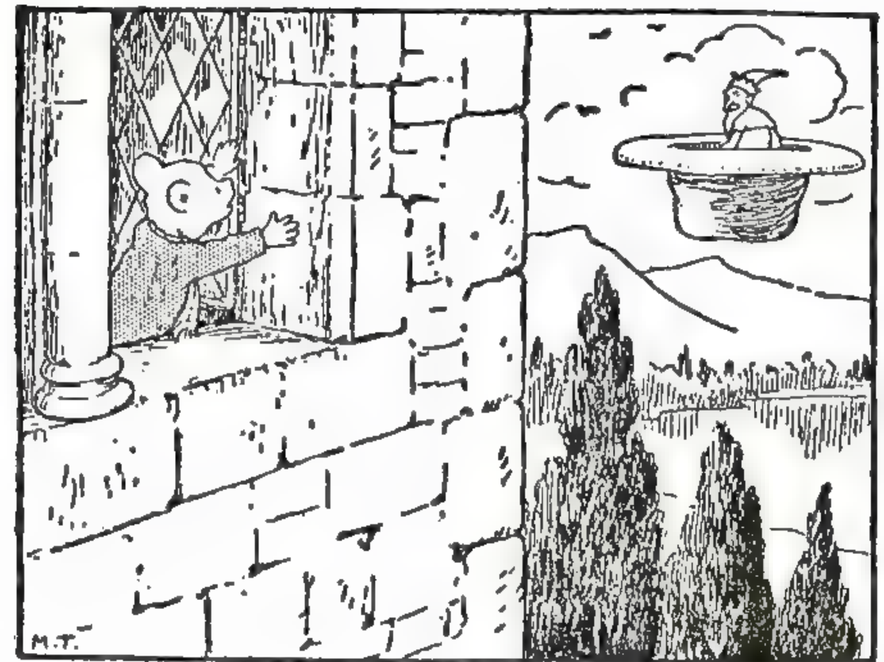

9. Zachtjes daalt de hoed en komt in een grote tuin terecht. Met één sprong is de Kabouter uit de mand. Helpend reikt hij Bruintje de hand, terwijl hij lachend zegt:
„Hier woont een goede vriend van mij, in dat mooie paleis. Ik weet, een bezoek van ons, stelt hij zeer zeker op prijs."
Bruintje kijkt rond. Wat is het hier mooi! Prachtig groen gras, mooie bloemen en vreemde bomen. Bruintje vindt het wat aardig, dat ze hier zijn terecht gekomen.

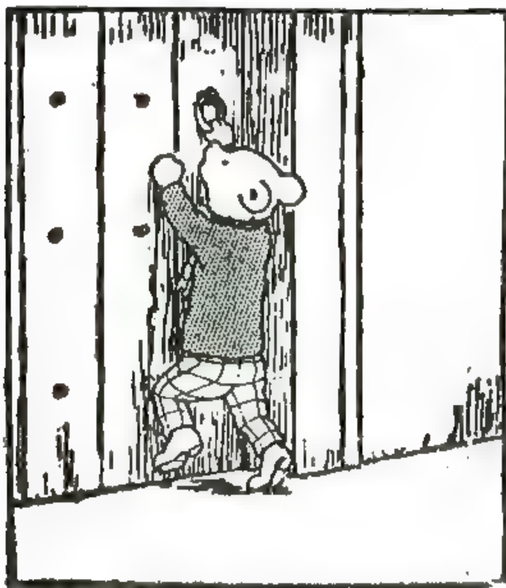
10. Ze lopen een trap op. Daar staat een prachtig gekleed persoon. Als hij het tweetal ziet, vraagt hij op trotse toon: „Zo, Kabouter, wat bracht je ditmaal voor ons mee? Een kleine beer?"
De Kabouter buigt diep en zegt:
„Ik hoop, dat hij met mijn gave tevreden is, onze grote koninklijke heer."

11. De Kabouter brengt Bruintje naar een keurig vertrek en zegt: „Wacht hier even op mij. Ik moet mijn vriend eerst even alleen spreken, later mag jij er ook bij. Wees maar niet bang, het duurt niet lang."
Bruintje gaat zitten op een mooie stoel . . . Hè, wat duurt het lang wanneer de Kabouter weer komt . . . Bruintje verveelt zich daar zo alleen; hij begint te gapen. En als hij daar nog langer in de stoel was blijven zitten, was hij zeker gaan slapen . . . Maar opeens zweeft er een schaduw voorbij en Bruintje gaat kijken wat het is . . . Hij kijkt uit het raam en schrikt . . . en kijkt weer . . . Ziet hij wel goed? . . . Ja hoor, arme Bruintje Beer, daar vliegt de kabouter alleen weg in de reuzenhoed!

12. „Wacht even! Hé Kabouter! Laat me hier niet achter!" begint Bruintje hard te schreeuwen. „Toe, laat me hier niet zo staan. Hoe moet ik alleen naar huis toe gaan?"
De Kabouter hoort best wat Bruintje roept. Hij keert zich om in de reuzenhoed en zegt met een ondeugende lach: „Bruintje Beer, het ga je goed! Ik wens je goedendag!"

13. Bruintje loopt naar de deur; maar die is op slot, die krijgt hij zo niet open. Hij bonst en schopt en schreeuwt het uit . . . O, zo! Nu is hij toch weer in de val gelopen!
Daar hoort hij voetstappen in de gang, een sleutel wordt omgedraaid in het slot . . . „Wie zal daar komen?" vraagt Bruintje zich af. Hij is nu toch heus wel bang . . .
De deur gaat open, daar staat een aap, gekleed in rood fluweel met tressen van goud. Bruintje smeekt: „Och, zorg toch dat men mij hier niet gevangen houdt! Laat me nu dadelijk gaan."
„Onmogelijk", zegt de aangeklede aap, „hier komt nooit iemand weer vandaan."

14. „Je moet met me mee, mijn meester wacht", zegt de aap als Bruintje blijft staan. Maar Bruintje verroert zich niet en de aap, die dat ziet, zegt: „Kom mee, en een beetje vlug!"
Maar Bruintje roept: „Nee, ik ga niet mee. Ik wil naar mijn moeder terug."
„Wil je hier vandaan?" vraagt verbaasd de aap. „En wat zou je dan wel doen? Vluchten van hier valt niet mee, want hoe kom je over die grote zee? Je bent hier gebracht door die lelijke kabouter; die had je in zijn macht! Ik weet wel hoe hij dat doet! Ook mij bracht hij hier, net als jou, in de grote toverhoed."

15. Daar klinkt een bulderstem! Verschrikt roept de kleine aap, zijn naam is Sem: „O, Bruintje Beer, kom mee toch! Gauw! Dat is het wilde zwijn, dat gaat altijd zo te keer, als we niet vlug genoeg zijn."
Ze rennen saâm de kamer uit, en daar staat met een nijdige snuit, gekleed in goud, fluweel en satijn, de Opperkamerheer, het Wilde Zwijn.
„Je weet toch wel dat onze Meester wacht!" buldert hij het aapje toe en zijn stem klinkt heus niet zacht. „Ga gauw!" zegt hij dan nog met een snauw en een grauw, en het tweetal beeft, maar niet van de kou!

16. De aap brengt Bruintje naar het vertrek van zijn Meester. Wat Bruintje dan ziet, heeft hij niet verwacht: een stokoude man zit daar met een lange baard en in Oosterse klederdracht.
„Is dit wat Kabouter Moeial hier heeft gebracht vandaag?" klinkt de norse vraag. „Ja", zegt het aapje zacht, terwijl Bruintje er bevend bij staat en angstig wacht.
„Allo!" schreeuwt de man Bruintje toe, „je leerde zeker wel koken bij je Moe? Ga dan naar de keuken en help de kok. En wees vlijtig, anders krijg je het met mij aan de stok!"

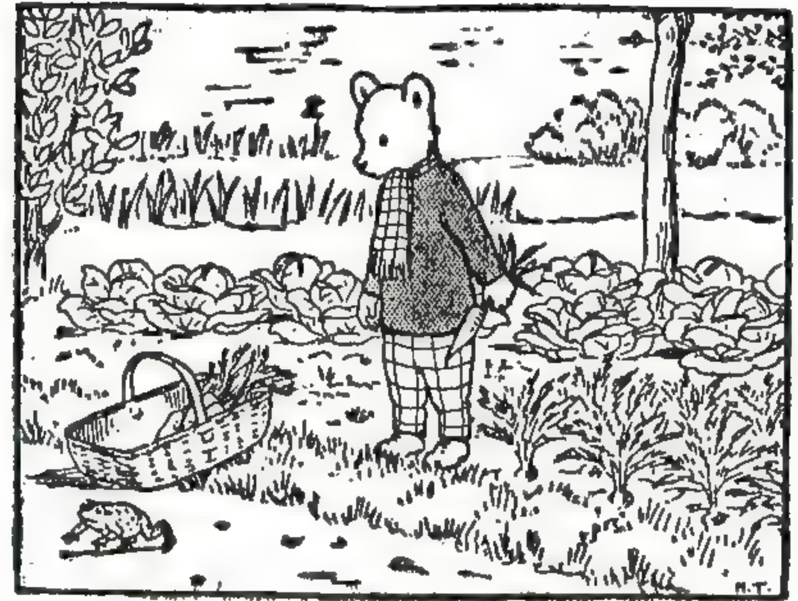

17. Ze gaan naar de keuken, zoals de baas beveelt. Daar staat een kok, een Cimpansee, die zijn bevelen uitdeelt. Juist als hij van de soep wil proeven gaan, komen Sem en Bruintje voor hem staan.
„Wat moeten jullie twee?" gromt de Chimpansee. „Onze meester zegt, we moeten u helpen hier", vertelt de aap. „Weer wat nieuws", bromt nijdig het grote dier.

18. Eerst moeten Sem en Bruintje pannen en potten schoonmaken en messen slijpen.
„Ik vind het alles hier even vreemd", zegt Bruintje Beer, „ik kan van dat alles niets begrijpen. O, was ik maar bij mijn moeder weer!"
„Ik ben hier ook niet voor mijn plezier, ik vind het ook verschrikkelijk hier", zegt Sem, de aap. „Maar wat geeft het of we er over zeuren? Om van hier te kunnen ontvluchten, moet er wel een wonder gebeuren."

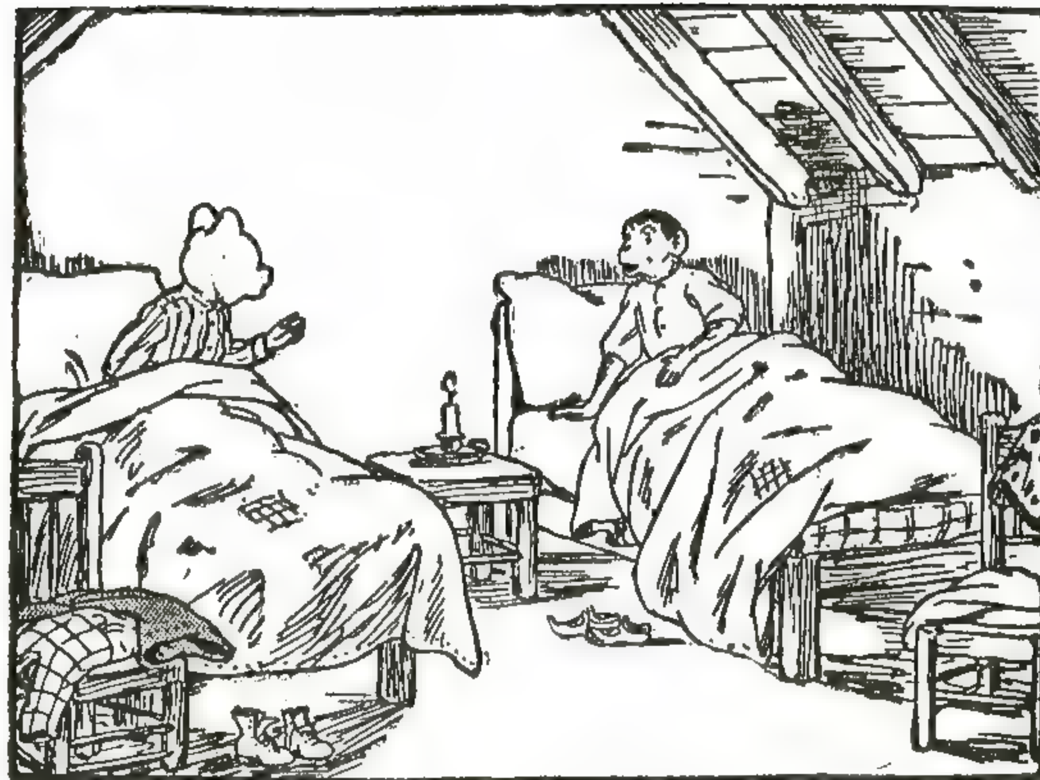

19. „Hé, klein beer", schreeuwt de Chimpansee, „ga naar de moestuin en breng een mand vol wortels voor me mee."
Bruintje neemt de mand en doet wat hem is gezegd. Hij loopt naar de moestuin toe, maar de tranen staan hem in de ogen. O, wat heeft die lelijke kabouter hem bedrogen. Hoe komt hij nu ooit weer naar moeder toe? . . . Dat alles heeft die kabouter hem aangedaan. Was hij maar nooit met dat ventje meegegaan! Daar hoort hij opeens een zachte stem: „Moed houden, Bruintje Beer, luister goed naar mij, misschien kom je dan wel bij je moeder weer."

20. Verbaasd kijkt Bruintje rond: daar zit een groene kikvors vlak voor hem op de grond.
„O", zegt het kleine dier, „blijf toch niet lang gevangen hier. Luister goed naar wat ik zeg: door de Geheime Tuin van de grote man loopt naar de kust een weg. Let goed op de Gouden Vlinder, volg die maar, Bruintje Beer, maar nu vertel ik je niets verder meer. Alleen nog dit: het waagstuk is zeer gevaarlijk en de sleutel is het Stenen Paard. Probeer het, want de kans op ontvluchten is zeker wel de moeite waard."
Na deze woorden keert de kikvors zich om en springt weg over de grond, terwijl Bruintje hem nastaart met open mond.

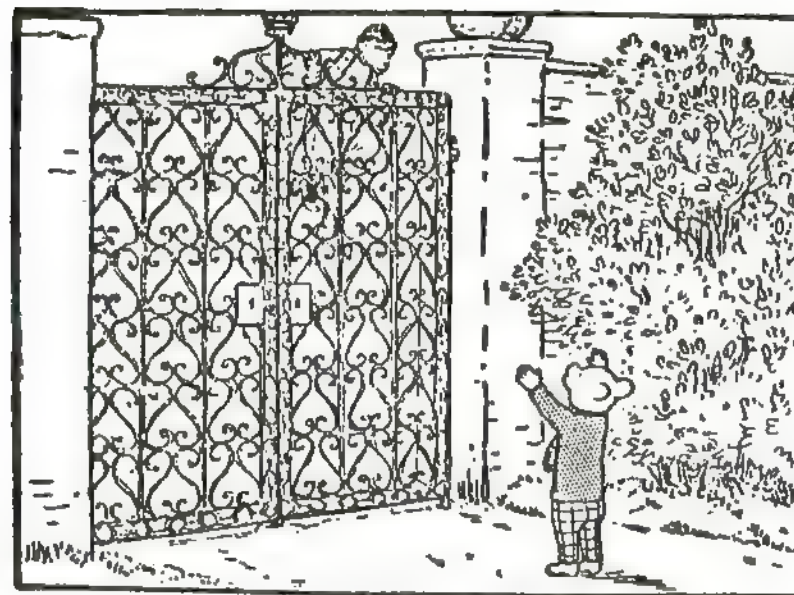

21. Vlug doet Bruintje de wortels in zijn mand, want daar staat de Aap, die hem wenkt met zijn hand.
„Kom gauw, wat blijf je lang weg", zegt hij tot Bruintje, „de kok is woedend, zeg!"
„O", zegt Bruintje Beer, „dat spijt me wel, maar ik heb goed nieuws. Straks vertel ik je wel meer, maar ik weet misschien een weg om te ontsnappen! Maar laten we nu maar vlug naar binnen stappen. Zodra we zijn alleen, vertel ik je alles meteen."

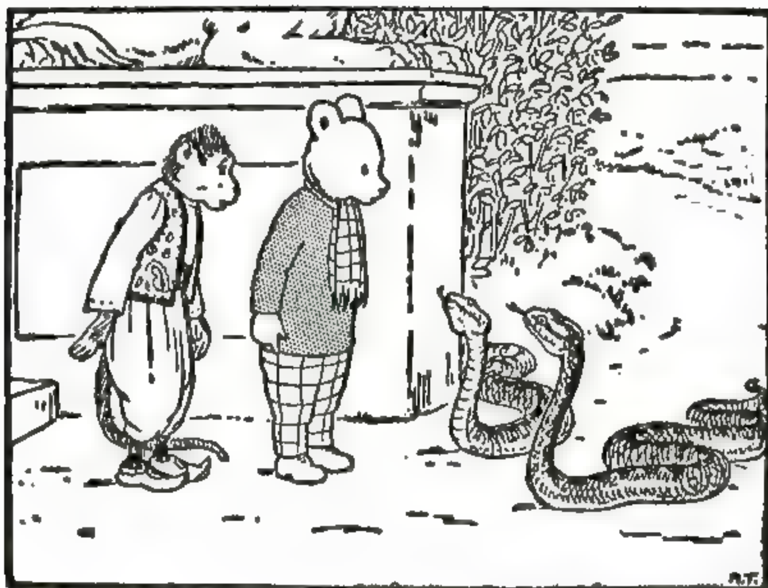
22. Sem en Bruintje slapen samen op één kamer. Zodra liggen ze in bed, vertelt Bruintje blij, alles wat de kikvors tot hem zei: van de geheime tuin, de vlinder en het stenen paard.
„Maar we mogen niet in die tuin", zegt de aap verschrikt, „dat is betoverde grond en er zou iets heel ergs met ons gebeuren, als iemand ons dáár vond."

23. **De volgende morgen moet Bruintje vruchten gaan plukken voor de Chimpansee. Om hem de weg te wijzen, gaat Sem, de aap, met hem mee. Ze gaan voorbij een hoog, ijzeren hek, prachtig gesmeed. „Wat is dat?" vraagt Bruintje Beer. „O, het is maar goed, dat je dat niet weet", zegt Sem. „Is daar soms de geheime tuin, die de kikvors bedoelt?" vraagt Bruintje weer. „Ja, maar kom maar gauw mee", zegt de aap, die voor avonturen niet veel voelt.**
„Maar dan klim ik er overheen, en wel meteen", zegt Bruintje vlug. „Niet doen, nièt doen", roept angstig de aap, „als je daarin gaat kom je nooit weer terug. Het is een tovertuin, dat heb ik je toch gezegd en iedereen, die daar ingaat, vergaat het heel erg slecht."

24. **Maar Bruintje luistert niet naar de waarschuwende woorden van Sem. Hij klimt tegen het hek op en er overheen. Dan vat ook Sem moed en roept: „Wacht even, ik laat je niet alleen. Als jij gaat, dan ga ik mee. Misschien is het veiliger met ons twee . . . Hij moet maar wachten op zijn vruchten, die knorrige Chimpansee!"**
„O, dat vind ik fijn", zegt Bruintje Beer, „nu ontsnappen we samen aan die oude heer. Wij zijn nu immers twee goede vrienden en het zal ons zeker lukken, als we die vlinder maar kunnen vinden."
Hand in hand lopen ze voort . . . ze spreken geen woord en slechts door het geluid van hun voetstappen wordt de stilte verstoord . . .

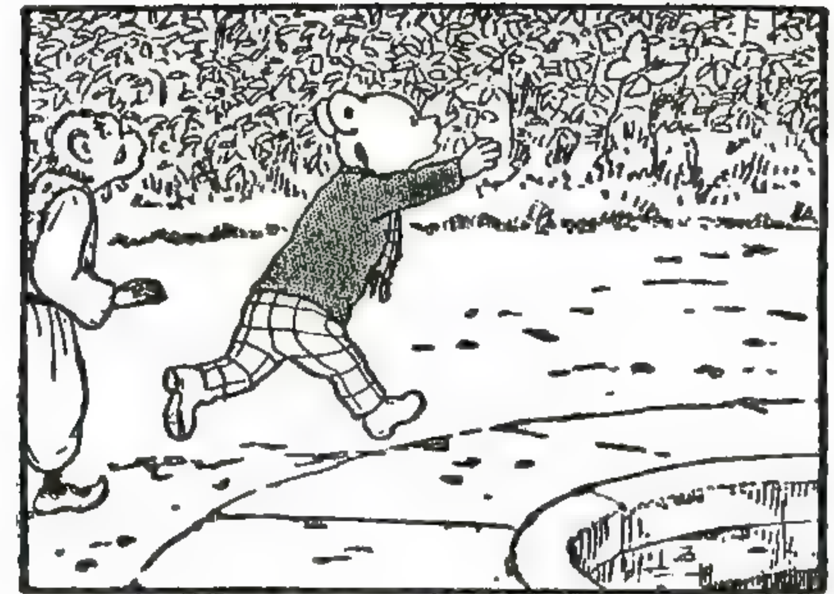

25. Ze dalen een stenen trap af, maar opeens blijven ze angstig staan, want twee slangen kijken hen heel strak aan . . .
„Ga terug, ga terug", sist het slangenpaar, „anders zouden jullie ons lot moeten delen. Hier dreigt groot gevaar. Wij waren eens twee vrolijke knapen", vertelden de slangen, „maar omdat alle jongens naar avonturen verlangen, gingen ze met een kabouter mee. Die bracht ons bij de oude man . . . Toen we wilden ontvluchten, betoverden ze ons en nu moeten we hier in gevangenschap zuchten."

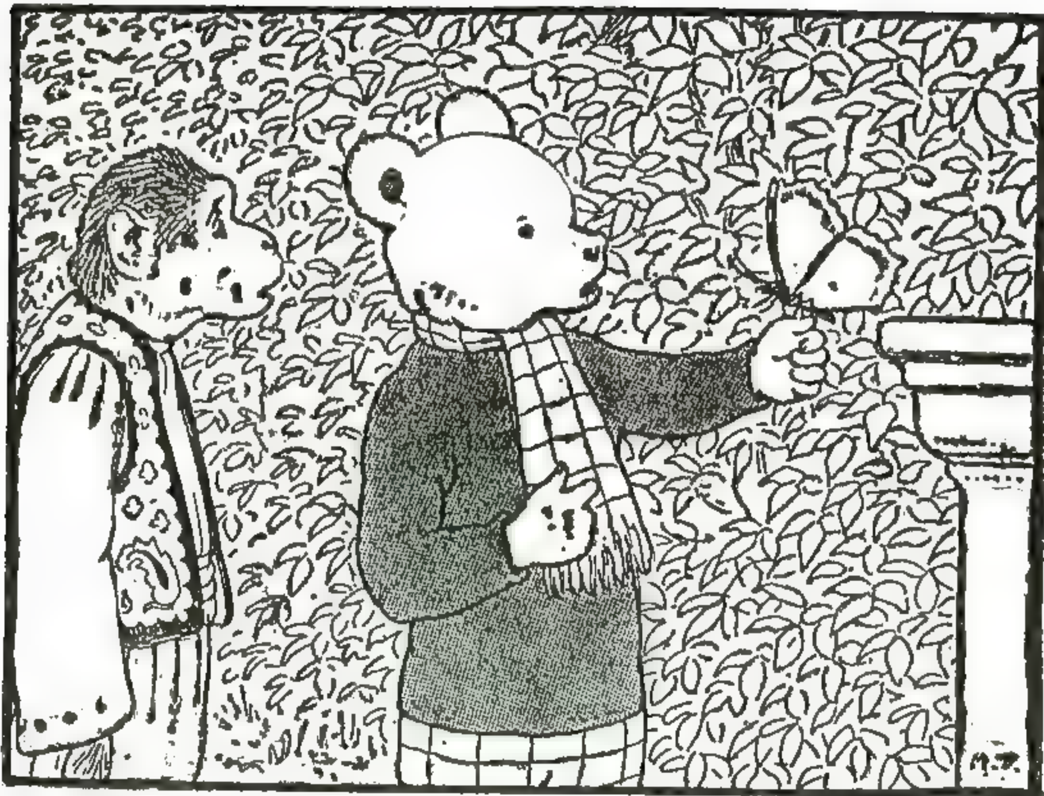
26. Bruintje en Sem horen de slangen aan, terwijl ze allebei van angst te beven staan. Welk lot wacht hun misschien? O, als iemand ze hier zou zien! . . .
Daar horen ze een geluid, iemand opent het zware hek . . . de slangen glijden weg, terwijl Bruin en Sem zich verstoppen tussen een bloeiende struik met brem.
Het geluid van voetstappen komt naderbij. Bevend wachten Bruintje en Sem, zij aan zij . . . Het is de oude man en het wilde zwijn.
„Ik weet zeker, dat ze hier ergens zijn", zegt het grote dier. „We zullen ze wel krijgen. Dat mandje dat daar voor het hek is blijven staan, is het bewijs, dat ze door de tuin op de vlucht wilden gaan.

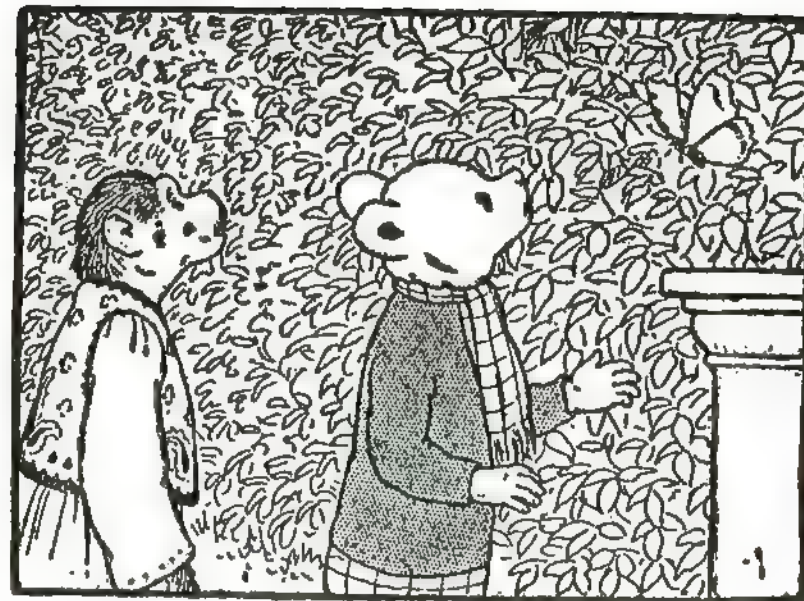

27. Verscholen achter de struik met brem, zien Bruintje en Sem hoe ze zoeken, dat Wilde Zwijn en die oude heer: achter iedere struik, achter iedere boom en langs alle paden zoeken ze de twee vrienden, maar ze zoeken niet goed, want ze kunnen ze niet vinden. Na een poosje, wanneer alles rustig is geworden, zegt Sem heel zacht: „Kom vlug, nu gauw naar het hek terug. Vinden ze ons hier, dan weten we welk lot ons wacht."
„O nee", zegt vastbesloten Bruintje Beer, „terug ga ik niet meer. Nu we toch hier zijn, ga ik op zoek naar de Gouden Vlinder, waarover de kikvors sprak."
„Misschien vliegt die wel ergens daarginder, of zit hij boven op een tak. Ik ga het in ieder geval proberen, misschien zijn wij nu eens slimmer dan die heren."

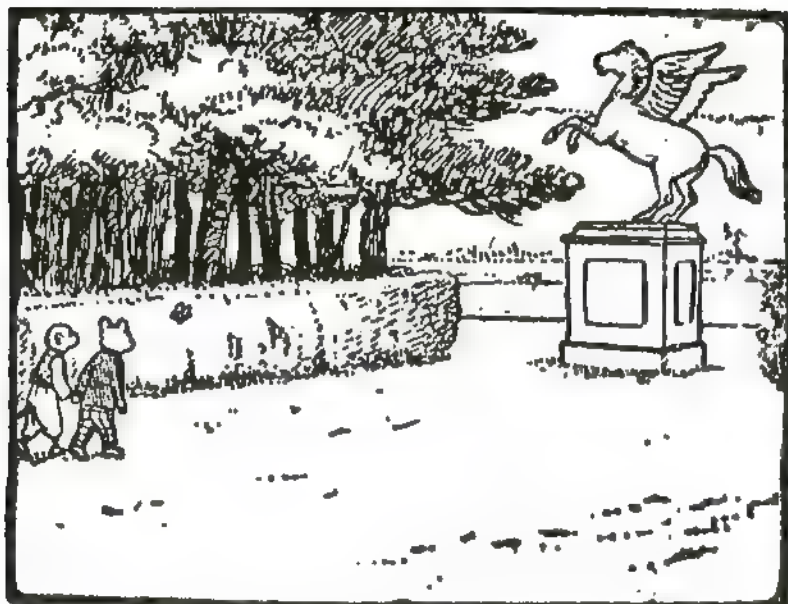
28. Voorzichtig lopend, op hun tenen, gaat het tweetal er op uit. Het wilde zwijn en de oude heer zijn er zeker niet meer, want nergens horen ze enig geluid. Ze lopen verder . . . Opeens blijft Sem weer staan, kijkt Bruintje heel blij aan en zegt: „Kijk eens Bruintje, ginder, daar vliegt een Gouden Vlinder!"
„Wacht even, Gouden Vlinder!" roept zachtjes Bruintje Beer. „De kikvors zei, dat ik jou moest zoeken, jij bezorgt ons de vrijheid weer."
De vlinder zet zich op een tak, dichtbij de vriendjes neer en zegt: „Zeker het is waar, ik kan jullie helpen ontvluchten, Bruintje Beer."

29. „Maar er is slechts één weg, waarlangs je kunt ontkomen. Eerst moet je een vogel de vrijheid geven, die gedwongen wordt in een kooitje hier te leven. Je moet weten, die Kabouter, die jullie hier heeft gebracht, kreeg ook eens een prinsesje in zijn macht. Evenals jullie, wilde zij ook hier vandaan, maar ze werd gepakt door de oude man en toen is het haar slecht vergaan. Hij veranderde haar in een nachtegaal en nu moet ze zingen heel de dag, voordat ze een beetje slapen mag."
„O", zegt Bruintje vol medelijden, „wat verschrikkelijk vind ik dat allemaal. Graag wil ik dat prinsesje gaan bevrijden."

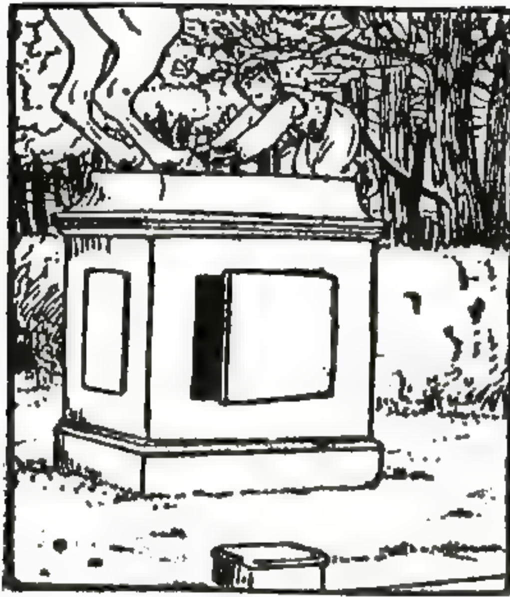
30. „De oude man slaapt nu vast", vertelt de vlinder, „als we voorzichtig te werk gaan, hebben we van hem geen last. Volg me, ik breng je naar het Stenen Paard, dat is het standbeeld dat daar staat. Daarin is een verborgen deur, die geopend kan worden met een geheime veer. Ik zal je wel wijzen hoe je dat doen moet, Bruintje Beer. Daar vandaan loopt een gang, die leidt naar de kust. Ik help jullie wel, maak je maar niet ongerust.
„Maar eerst moet dat kleine vogeltje vrij. Maak die oude man niet wakker. Zou hij ons zien of horen, dan was alles verloren."

31. Over het groene gras volgen ze de vlinder. Sem en Bruintje Beer. Zachtjes zweeft de vlinder op en neer voor hen uit, tot ze het standbeeld van een Stenen Paard hebben bereikt, waarnaar Bruintje met bewondering kijkt.
„Ssst!" fluistert de Vlinder zacht, „ik heb jullie er nu heel dichtbij gebracht."
Ze horen het gesnurk van de oude man. „Ga nu het vogeltje verlossen als je kan", gaat de vlinder voort. „Maar je moet heel voorzichtig zijn, want dikwijls verbergt zich hier ergens dat Wilde Zwijn. Wacht hier maar even, dan ga ik op verkenning uit en als alles veilig is, zal ik je een teken geven."
Spoedig keert de vlinder weer . . . „Vooruit maar, alles is veilig, Bruintje Beer."

32. Dan sluipen ze voorzichtig alle twee, achterom het Stenen Paard. Daar ligt languit op een canapé de oude man met zijn lange baard.
De man slaapt vast. Boven zijn hoofd hangt het kooitje met zijn lieve last.
„Een van jullie tweë, moet dat kooitje openen en neem dan het vogeltje mee", beveelt weer de vlinder zacht, terwijl hij fladderend wacht.

33. „Kom, haast je wat", zegt de vlinder. „We mogen geen ogenblik verliezen, want wordt de oude wakker, dan is er heus geen kans meer, om het hazenpad te kiezen. Toe, doe jij het maar, Bruintje Beer. Het is het werk van één ogenblik, heel gauw ben je hier weer. En jij Sem, klim naar de poten van het paard. In een van de hoeven zit een knop. Daar druk je maar heel stevig op en je zult zien, dat er dan een deurtje open gaat." Sem doet het, klimt naar boven, drukt op de knop en kan bijna zijn ogen niet geloven; in het voetstuk opent zich een deur... Zachtjes loopt Bruintje naar de plaats, waar het kooitje hangt, vlak boven het hoofd van de oude man. Nu moet hij proberen, of hij dat deurtje open maken kan...

34. Veilig bereikt Bruintje de kooi. De vogel, die weet wat Bruintje komt doen, denkt: „Hè, dàt is mooi!"
Bruintje gaat op zijn tenen staan, langzaam is het deurtje opengegaan en o! wat een vreugde voor dat kleine dier! Vlug vliegt het er uit, luid tsjilpend van plezier... Sem wenkt en wijst naar de deur, die openstaat, waarop Bruintje aan het hollen gaat en binnen één ogenblik verdwijnen ze alle drie door de opening in het paard... Rustig slaapt nog altijd de oude man met zijn lange baard.

35. Ze hebben zo'n haast om weg te komen, dat ze vergeten de geheime deur te sluiten. Ze zien een trap staan nu ze komen daar van buiten. Ze lopen langs die houten trap naar beneden, het zijn maar een stuk of twaalf treden, en dan zien ze een gang, heel donker is die en heel lang. . . Toch moeten ze er door, maar ze kunnen daartoe bijna niet besluiten. Ze zijn een beetje bang. . . Maar Bruintje vat weer moed. Ze moeten weg van hier en de vlinder beloofde immers: „Alles wordt weer goed." Hij gaat vooruit, Bruintje Beer, en als ze een heel eind hebben gelopen, roept hij: „Kijk, daar in de verte, daar is het daglicht weer."

36. Het geluid van golven, die breken op het strand, is het eerste wat ze horen. „We hebben nu de kust bereikt", zegt Bruintje, die aandachtig om zich kijkt, „nu zijn we zeker niet verloren."
„Tsjiet, tsjiet!" tsjilpt het kleine vogeltje alsof het zeggen wou: „Pas op, pas op, wie komt daar nou?" Ze kijken omhoog. . . Wat is dat, dat zich daar voortbewoog? Het is de Kabouter in zijn toverhoed!
„Gauw, laten we ons verbergen, vlug", zegt Sem, „als hij ons ziet, brengt hij ons naar de oude man terug!"
Ze verbergen zich achter een paar stenen en blijven daar stil liggen, tot de Kabouter, die hen gelukkig niet heeft gezien, uit het gezicht is verdwenen.

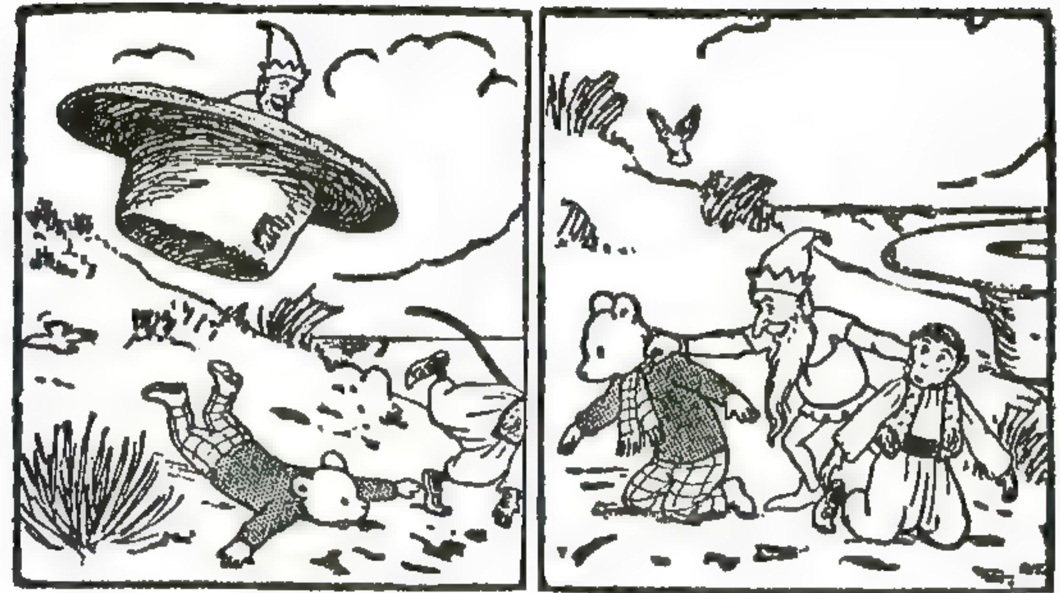
37. Ondertussen is de oude man ontwaakt. Hij rekt zich eens uit, kijkt rond en: „Wat is dat?" buldert hij, terwijl hij een kreet van verbazing slaakt. „De kooi staat open! De vogel is weg, mijn vogeltje is gevlogen!" Hij kijkt rond met verbaasde ogen... Wat is dat nu weer? Daar in het standbeeld staat de geheime deur ook open! Zouden ze met hun drieën zijn weggelopen, 't vogeltje, Sem en Bruintje Beer?

38. Daar komt iemand aan... De oude man denkt: „Wie zou dat zijn?" Hij kijkt om... Daar komt de Kabouter aan in gezelschap van het Wilde Zwijn.
„Ze zijn wèg! Ze zijn er vandóór", schreeuwt de oude man hen toe, „en we vinden ze ook niet meer, hoor!"
„Wat is er?" vraagt de kabouter. De oude man vertelt wat er is geschied.
„O, wees maar gerust, is het anders niet?" vraagt de ondeugende kabouter. „Vanmiddag breng ik ze u weer, dat vogeltje èn Sem èn Bruintje Beer. Maar ik heb nu een jongetje voor u meegebracht, zo'n schattig kereltje had u zeker niet verwacht."
„Goed", zegt de oude man, „maar ik wil ook de anderen terug hebben, als het kan."

39. Bruintje en Sem gaan hand in hand op verkenning uit aan het vreemde strand. Ze turen over de grote zee. Misschien zien ze een schip daar varen... „Dat neemt ons vast wel mee", hoopt Bruintje Beer.
Maar o, wat zien ze daar nu weer? De toverhoed komt er weer aan... Daar is de kabouter weer!
„Die wil ons natuurlijk pakken gaan", zucht Sem. „En hij heeft ons al gezien", zucht Bruintje Beer... Angstig fladdert het vogeltje heen en weer.

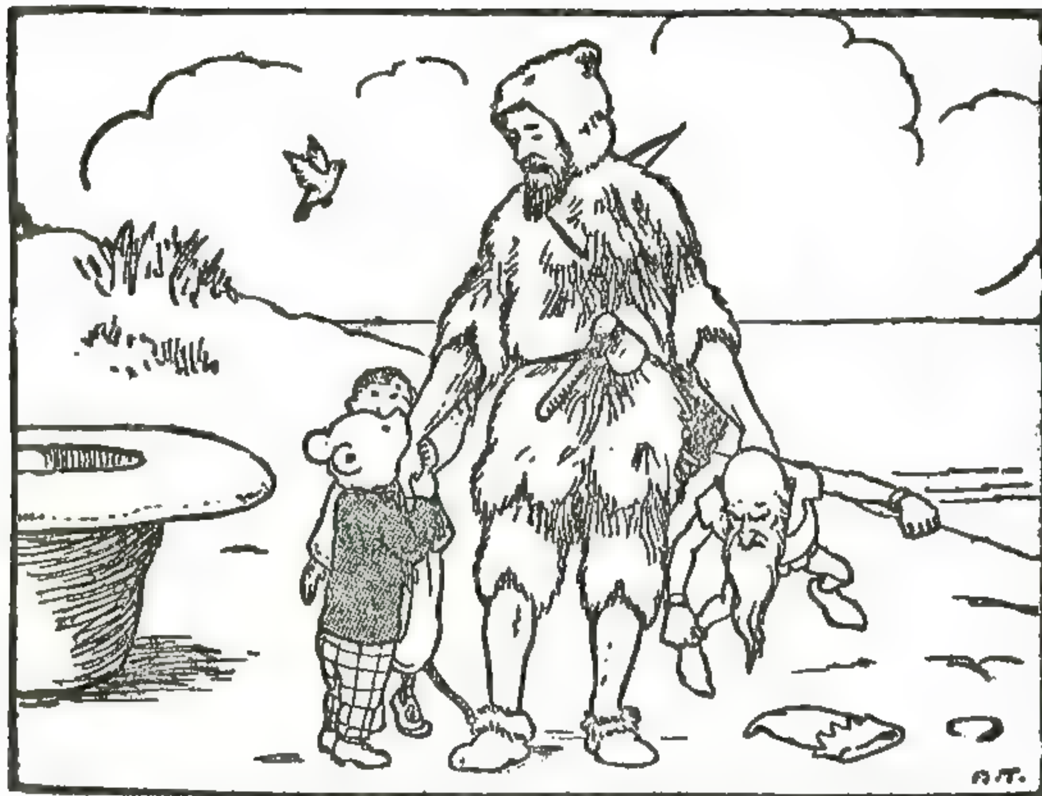
40. Nergens kunnen ze zich verbergen op dat vlakke strand. Ze horen de kabouter grinniken, terwijl hij in zijn hoed daalt op het land.
Ze hollen weg, maar Bruintje valt en Sem valt over hem heen. De kabouter, die vlak achter hen loopt, pakt ze dan meteen.
Stevig houdt hij ze beiden vast en zegt: „Wat bezorgen jullie me een last. Kom mee, een beetje vlug. „Ik breng jullie netjes weer naar de oude man terug."

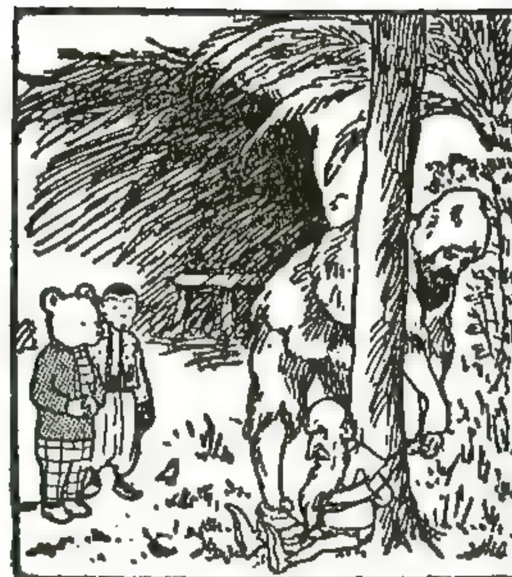
41. Maar iemand heeft alles gezien, wat daar op het strand is geschied. Hij komt naderbij en roept: „Nee hoor, zó gemakkelijk gaat dat niet.”
Verbaasd kijkt het drietal de vreemdeling aan. Een grote, geheel in het bont geklede man, zien ze voor zich staan.
„Vertel me eens, waarom neem jij die twee, zo tegen hun zin met je mee?” is zijn vraag.
„Dat gaat jou niets aan”, zegt de kabouter onbeleefd, en nog steviger pakt hij de vluchtelingen bij hun kraag. „Ga op zij”, snauwt hij dan, als de man hem in de weg blijft staan.
Bruintje en Sem kijken smekend naar de man, de enige, die hen nog redden kan.

42. „Zeg, brutale vlegel, wacht eens even”, zegt de man boos, „kan je me niet beleefd antwoord geven, als ik je beleefd iets vraag?”
Meteen pakt hij de kabouter bij zijn kraag en trekt hem omhoog.
De kabouter schreeuwt en trapt, woedend dat deze sterke man hem heeft gesnapt.
„Laat me los! Laat me los!” gilt hij, „zóiets doet men niet met mij. Ik ben Moeial, de Toverkabouter. Laat mij dadelijk vrij!”
„O”, lacht de man, „heet je zó! Nu, weet je wie ik ben? Misschien heb je wel eens van me gehoord. Ik ben Robinson Crusoë!”

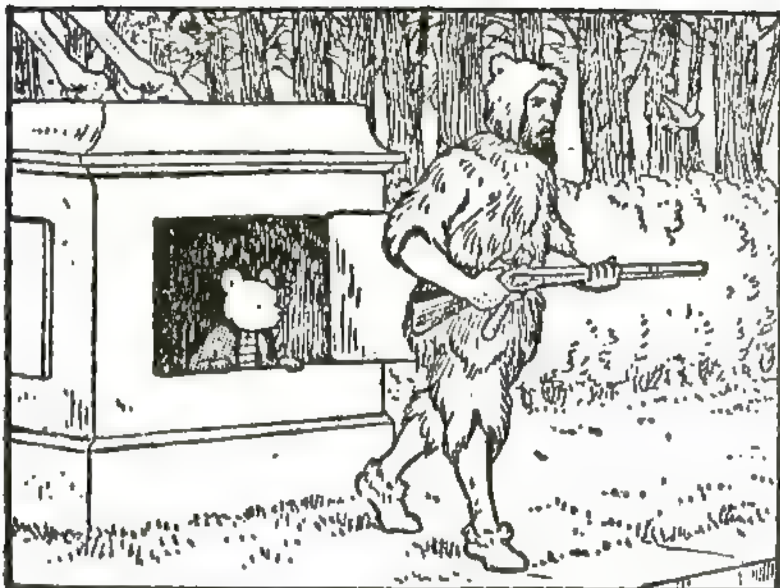

43. „O, help ons toch. Laat die kabouter ons niet weer pakken", smeken angstig Sem en Bruintje Beer.
„Daarvoor zal ik wel zorgen, laat de moed niet zakken, die ondeugende rakker krijgt jullie niet weer."
Ze vertellen dan alles wat hun is overkomen; ook van de slangen en de vogel-prinses, van de oude man in de tovertuin, van het grote Wilde Zwijn en van al die dieren daar, die betoverde kinderen zijn. Nu hebben ze praats voor zes.
Als Crusoë dat vreemde verhaal heeft gehoord, kijkt hij alsof hij niet alles gelooft. Nadenkend schudt hij het hoofd en zegt: „Weet je wat, ik haal mijn geweer. Gaan jullie maar met me mee, Sem en Bruintje Beer. Volg mij, ik woon hier heel dichtbij."

44. Wanneer ze de hut bereiken, waar Robinson Crusoë woont, wordt de kabouter aan een boom vastgebonden met een stevig touw. De kabouter zit woedend te kijken en schreeuwt maar: „Ach!" en „Au!"
„Ziezo", zegt tevreden Robinson Crusoë, „nu kan hij ons niet meer ontsnappen, die doet geen kwaad nu meer. Willen jullie wel wat eten, Sem en Bruintje Beer?"
Hij geeft ze verse bananen en heerlijke dikke melk, een grote kroes voor elk. Hij haalt daarna zijn geweer en gaat er dan op uit met Bruintje Beer.
Sem moet passen op de toverhoed. „En hou meteen die kabouter zoet", lacht Bruintje.
Hij leidt Crusoë naar de geheime gang. Nu hij onder zulk goed geleide is, is Bruintje helemaal niet bang.

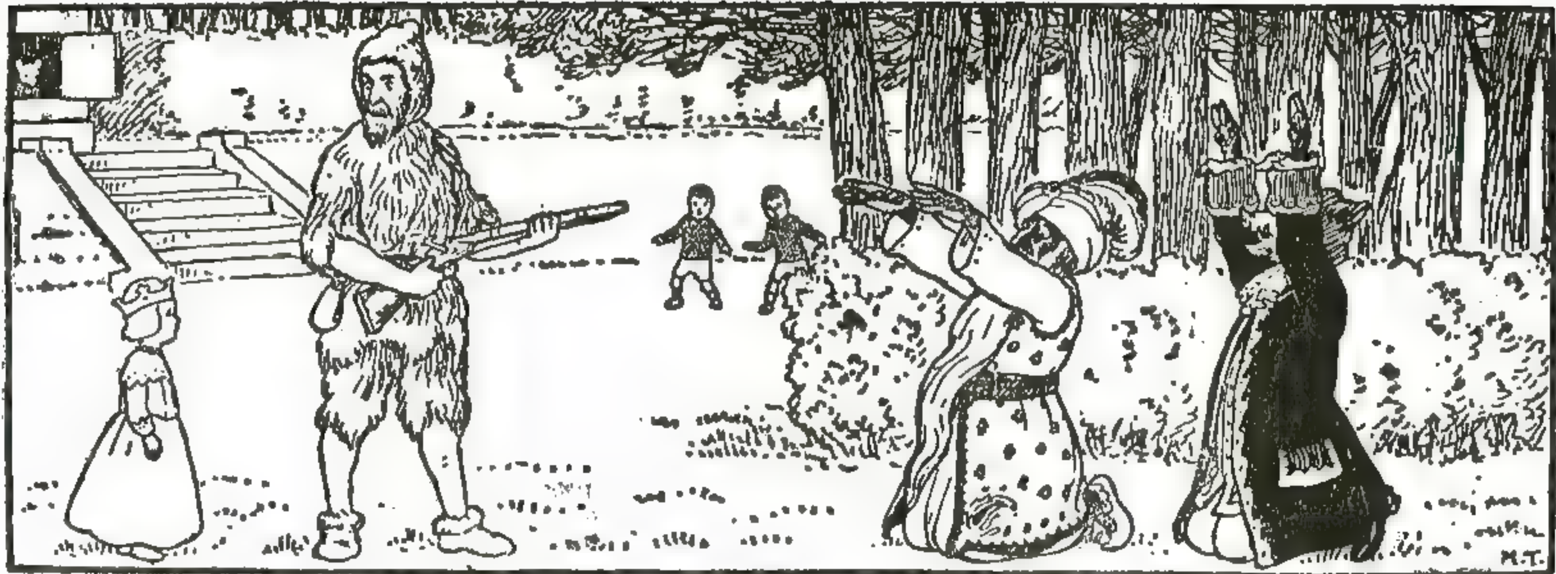

45. Door de lange smalle gang lopen ze samen voort. Ze bereiken de ladder en als Bruintje naar boven gaat, ziet hij dat de geheime deur nog openstaat.
Crusoë stapt naar buiten en zegt: „Wacht hier tot ik je roep, Bruintje Beer. Denk erom, dat ze het deurtje niet sluiten. Mocht er gevaar dreigen, dan vlucht je dadelijk weer."

46. Crusoë loopt langzaam door de tuin. Zouden die deugnieten hier nog zijn? Ja, daar ziet hij de oude man en het Wilde Zwijn!
„Handen omhoog!" roept Crusoë onverwacht. Daar is het tweetal helemaal niet op bedacht. . . ze vallen op hun knieën neer en smeken om hun leven.
„Heb medelij! We zullen je kostbare dingen geven!" roepen de lafaards uit, die van angst liggen te beven.
„Goed. Ik zal je leven sparen", zegt Crusoë en hij kijkt ze dreigend aan, „als jullie alles weer goed maakt, wat je hebt misdaan. Vernietig alle toverkracht, waarmee je de kinderen in je macht bracht. Ik weet alles wat hier is geschied. Eerst moet alles in orde komen, anders spaar ik jullie levens niet."

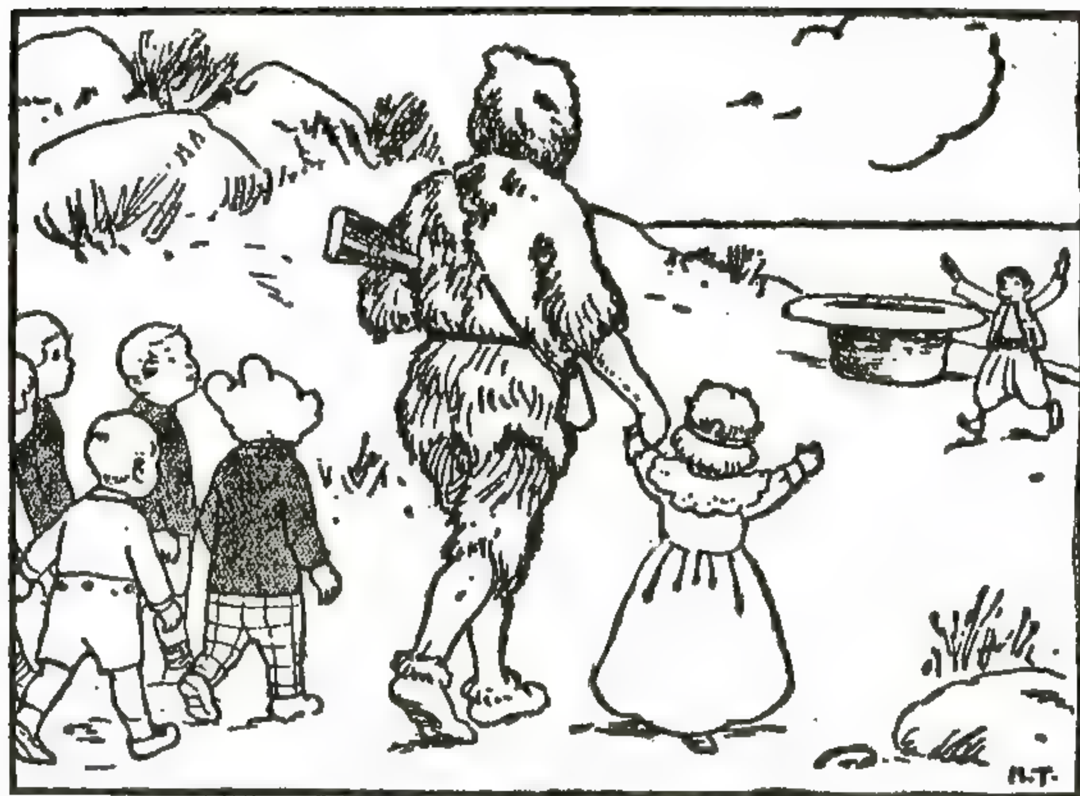
47. De oude man zwaait met zijn handen, mompelt vreemde woorden tussen zijn tanden en kijkt strak naar het vogeltje, dat met Bruintje terug is gekomen. . .
Verbaasd kijkt Crusoë rond. . . Wat ziet hij daar? De vogel is verdwenen en er is een klein prinsesje verschenen. Lachend staat ze daar.
Het is een prinsesje, met een kroontje van goud op haar hoofd. Dus is alles waar, wat Bruintje en Sem vertelden. De oude man is een tovenaar. Gelukkig dat Crusoë die twee had geloofd!

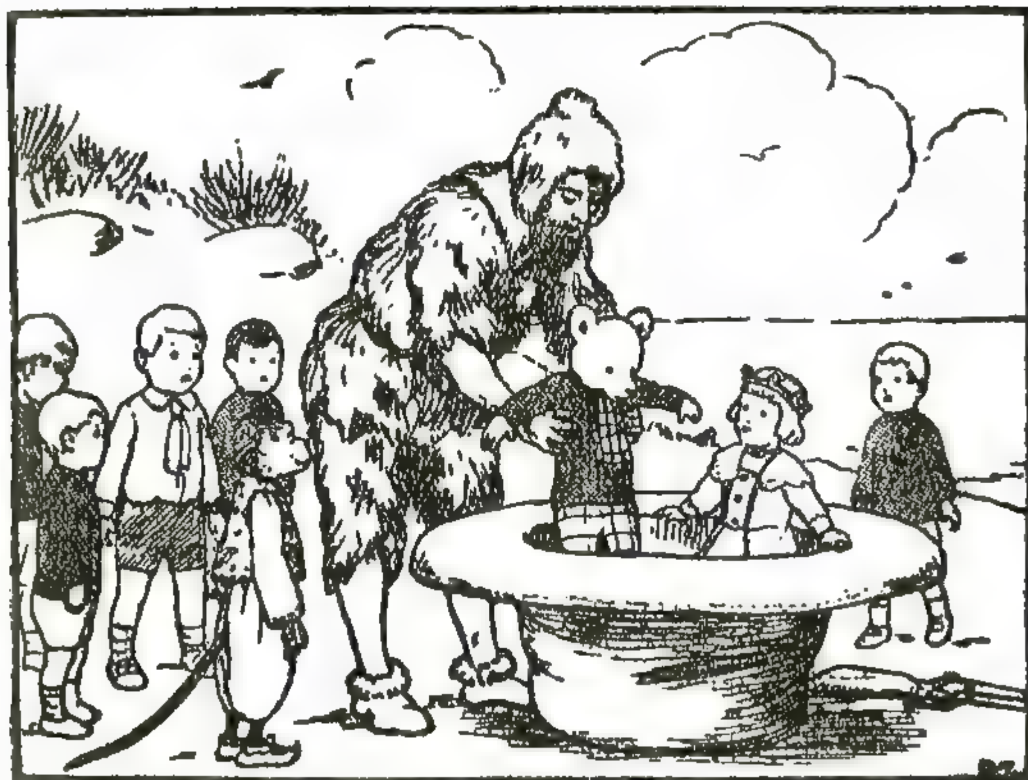
48. Van alle kanten komen nu kinderen aan, die door de oude man betoverd waren. Nergens ziet men nu meer slangen, padden of kikvorsen gaan. . .
,,Kom hier, Bruintje Beer!" roept Robinson Crusoë. ,,Wijs jij ze de weg, hier zijn ze allemaal!"
Bruintje juicht en springt van plezier en roept: ,,Komen jullie allemaal maar hier! Ik weet de weg naar de kust. Hierheen, door die donkere gang, wees maar niet bang, je komt er, gerust!"
Tevreden zegt hun redder, Robinson Crusoë: ,,Dat gaat tenminste goed zo!"

49. Toen, door de geheime deur, het laatste kind verdween, liep Robinson Crusoë ook vlug daarheen. Maar voortdurend houdt hij de oude man en het Wilde Zwijn in de gaten en voordat hij in de gang verdwijnt, heeft hij eerst nog wat met die twee te bepraten. „Betoveren jullie ooit een kind of diertje weer, dan helpt geen bidden of smeken, dan zal ik zorgen, dat eens en voor al, jullie je woord niet meer kunt breken. De straf is dan zwaar! Onthoudt dat maar!"
Bruintje en de kinderen ook, staan te wachten vol ongeduld aan het einde van de gang. . .
„O, daar is hij eindelijk!" roept Bruintje blij, als Crusoë te voorschijn komt, „we waren al bang, want het duurde zó lang."

50. Crusoë neemt het prinsesje bij de hand en gaat, gevolgd door alle kinderen, naar de plaats aan het strand, waar Sem de toverhoed bewaakt.
„Hoera!" schreeuwt Sem, terwijl hij luide kreten van vreugde slaakt, „zijn jullie daar allemaal? Zijn die lelijkerds aan de haal? Is nu alles goed? Hier ligt netjes de toverhoed!"
„Alles is in orde", zegt Robinson Crusoë, „en ik vind", zegt hij met klem, „dat het éérst van allen naar huis mogen gaan Bruintje Beer en Sem."

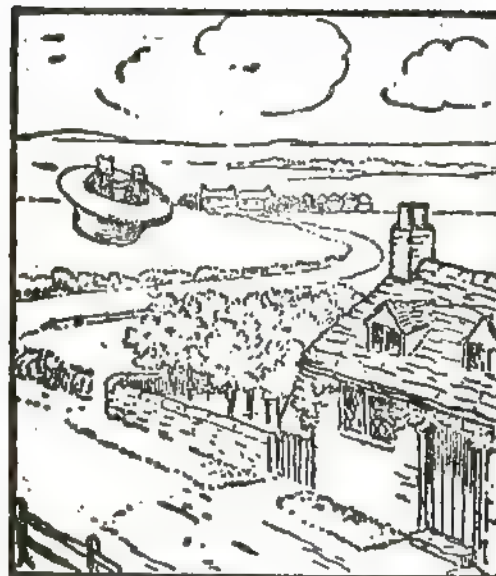
51. Het prinsesje gaat met Bruintje en Sem mee, want de hoed kan drie persoontjes dragen. Of Bruintje en Sem dat goed vinden, behoef je niet te vragen!
„Zo, jullie weten hoe je doen moet met de hoed? Dan is het goed. Het eerst van alles brengen jullie het Prinsesje naar haar paleis. Dan gaan jullie naar je eigen land en stuurt de hoed weer terug naar het strand. En nu: Goede reis!"

52. Bruintje spreekt de woorden uit, die hij van de kabouter heeft gehoord: „Zweef omhoog, hoed van Golimat!" en tot zijn vreugde helpt dat! De hoed zweeft weg en draagt ze over de zee . . . De kinderen wuiven de reizigers toe en Crusoë roept nog: „Hé! Bruintje, vergeet niet de hoed terug te sturen. Die kleintjes moeten nog allemaal naar huis vandaag. Maak dus vlug voort, zodat het niet te lang zal duren!"

53. Vlug zweeft de Toverhoed naar het land van de Prinses. Ze dalen wanneer het prinsesje dat gebiedt, omdat ze het paleis van haar ouders beneden zich ziet. Het is een groot paleis en in de mooie tuin stapt het prinsesje uit. Meteen vertrekken de twee vriendjes weer en het prinsesje wuift ze toe en roept: „Dag lieve Sem en Bruintje Beer! Dank jullie wel voor alles wat je hebt gedaan! Dank zij jullie, kon ik weer terug naar mijn ouders gaan."

54. Ze vliegen voort en komen al gauw in de bekende streken en beiden raken niet uitgekeken: dáár is de kerk en dáár de school; op het grote plein hebben de vriendjes jool. . . En opeens roept Sem: „Dàlen, Bruintje Beer! Ik zie daar mijn huisje weer." Zodra ze landen, springt Sem uit de hoed. Een grote aap loopt hem vlug tegemoet en roept: „Daar heb je hem! Daar heb je onze Sem! O broertje, ik dacht je nooit meer te zien. Ik dacht, dat die lelijke kabouter Moeial je gevangen hield, misschien."

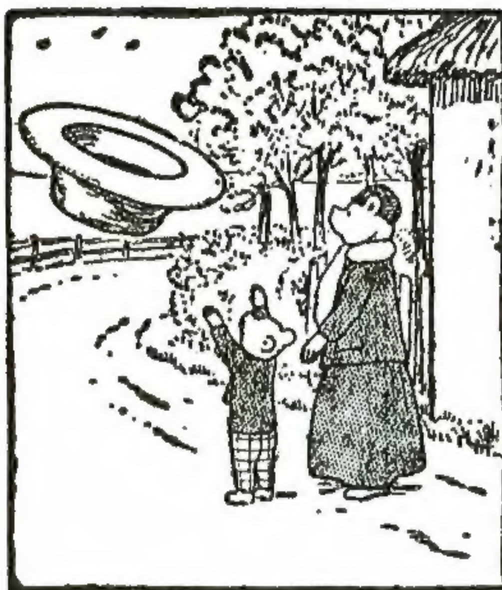

**55. Het is de broer van Sem. Daar ziet hij Bruintje in de hoed en hij zegt: „Jou zag ik toch al eer. Waar heb ik je ontmoet?"
Sem zegt: „Dat is Bruintje Beer. Hij heeft mij eigenlijk gered uit de handen van de oude heer en het Wilde Zwijn. Was hij niet gekomen, dan zou ik nu nòg daar zijn."
„O ja", zegt de broer van Sem. „Ik weet het al! Die dag, dat ik aan het vechten was met kabouter Moeial en toen ik hem een pak slaag wou geven, omdat hij Sem had weggenomen, ben jij hem te hulp gekomen. Ik zei tegen jou, dat het je berouwen zou."
„Ja", antwoordt Bruintje Beer, „het heeft me ook genoeg gespeten, dat ik dat allemaal niet heb geweten. Maar nu vaarwel, ik ga nu vlug, want de hoed moet zo snel mogelijk naar Robinson Crusoë terug."**

**56. Bruintje's moe, gaat treurig naar haar huisje toe. Overal heeft ze gezocht naar haar kleine Bruintje Beer, maar ze vond hem nergens weer.
Maar wat ziet ze daar? Een vliegende hoed? Wat is dat. . . Ja, ze ziet toch goed. . . De hoed daalt neer. . . O, en daarin staat Bruintje Beer!
En als de hoed naar beneden zweeft, zucht moe: „Zo'n jongen toch, wat diè altijd voor avonturen heeft!"
„Moes!" schreeuwt Bruintje Beer, „daar ben ik weer. Helemaal gezond!" Meteen blijft de hoed rusten op de grond en Moes roept verbaasd: „Maar wat is dat voor een ding? Bruintje lacht en zegt: „Dat is een toverhoed, bekijk hem maar eens goed. Hij bracht me naar huis terug, heel veilig en heel vlug."**

57. O, wat is zijn moeder blij. Ze tilt Bruintje uit de hoed en geeft hem een kus op zijn snoet.
„Ziezo", zegt Bruintje Beer, „nu stuur ik die hoed vlug weer naar Robinson Crusoë." Verbaasd kijkt Moeder toe, als Bruintje zijn bevelen geeft: „Hoor je dat, Hoed van Golimat! Ik beveel je dat je terugzweeft naar het eiland van Crusoë, die Sem en mij het eerst weggezonden heeft."
Statig zweeft de hoed omhoog; Bruintje en zijn Ma kijken hem na tot hij uit het gezicht is verdwenen.
„O, Moes", zegt Bruintje dan, „ik heb zoveel beleefd, dat ik wel een week lang vertellen kan."
„Ja, dat is goed", zegt Mevrouw Beer, „ga nu maar mee naar binnen. Pa zal ook blij zijn, dan ziet hij je eindelijk weer."

58. De hoed gehoorzaamt en vliegt nu keer op keer over de zee heen en weer, tot alle kinderen veilig thuis zijn en buiten de macht van de oude baas en het Wilde Zwijn.
Maar helaas! de toverhoed kan geen grote mensen dragen; die zijn te zwaar. „Jammer", zucht Crusoë, „dan blijf ik hier maar. Maar die hoed zal ik verbranden, anders krijgt die kabouter hem nog in handen en dan begint het spelletje weer."
Hij legde de hoed in een vuurtje neer en verbrandde die tot er niet meer van over was dan een hoopje as. Toen liet hij de kabouter vrij, want die kon nu geen kwaad meer doen. Met de oude man en het Wilde Zwijn leeft die nu eenzaam in de tovertuin. Ze durven geen van drieën meer lelijke streken uithalen, want Crusoë let op hen, en ze weten, ze zouden het duur moeten betalen!!

Reeds verschenen:

deel 1: Bruintje Beer en de Gulzige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Ridder.

deel 2: Bruintje Beer in Dromenland;
Bruintje Beer en de Zeerovers.

deel 3: Bruintje Beer en de Koppige Prinses;
Bruintje Beer en de Zwarte Poes.

deel 4: Bruintje Beer en de Kleine Prins;
Het avontuur met de vliegmachine.

deel 5: Bruintje Beer en Willie Veer;
Bruintje Beer en het mannetje in het groen;
Bruintje Beer op school.

deel 6: Bruintje Beer en Spikkel, de Wonderpony;
Bruintje Beer en de Toverparaplu.

deel 7: Bruintje Beer en Beppo, de Aap;
Bruintje Beer en de Toverfluit;
Bruintje Beer en de Witte Ridder.

deel 8: Bruintje Beer en Prins Humptie-Dumptie;
Het bezoek van Beppo, de Aap, aan Bruintje Beer;
Bruintje Beer beoefent de wintersport.

deel 9: Bruintje Beer gaat uit logeren;
Bruintje Beer wordt winkelbediende;
Bruintje Beer gaat uit met Wim Das en Freddie Snuit.

deel 10: Bruintje Beer raakt zoek;
Het avontuur van Bruintje Beer en kleine Net;
Bruintje Beer's Boodschap aan het kerstmannetje.

deel 11: Bruintje Beer in het geheimzinnige bos;
Het sneeuwavontuur van Bruintje Beer.

deel 12: Bruintje Beer op reis tegen wil en dank;
Bruintje Beer met Tommy op avontuur;
Bruintje Beer toont zich een held.

3.50